

Orientul Mijlociu *în Profetația Biblică*

@ 2003 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*. Tipărită în SUA. Toate drepturile rezervate. Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Melvin Rhodes. *Autori contributory:* Scott Ashley, Jerold Aust, Noel Hornor, Tom Robinson, John Ross Schroeder
Critici Editoriali: John Bald, Mike Bennett, Wilbur Berg, Roger Foster, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, Tom Kirkpatrick, Graemme Marshall, Burk McNair, Darris McNeely, Larry Neff, Mario Seiglie, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Introducere

Unde ai fost pe 11 septembrie, 2001? Dacă ești cum sunt cei mai mulți oameni, imaginile și emoțiile oribile ale acelei zile sunt gravate permanent în mintea ta. Cine poate uita imaginea unui avion uriaș lovindu-se de Centrul Comerțului Mondial [World Trade Center], bărbații și femeile sărind la moarte, prăbușirea turnurilor și norul de ciment și moloz care a acoperit Manhattan?

Evenimentele teribile ale acelei zile ne-au schimbat lumea pentru totdeauna. La începutul unui secol nou, a anunțat o nouă epocă de terorism de masse îndreptat spre populația civilă. Simțul de siguranță al Americii – că nu ar putea să se întâmple nici odată pe malurile ei – a fost pe veci sfărâmată. Alte națiuni și-au dat seama repede că și orașele lor ar putea fi lovite de catastrofe asemănătoare. De atunci, terorismul a devenit o amenințare foarte reală pentru nenumărate milioane de oameni din jurul globului.

Oroarea acelei zile a catapultat de asemenea Orientul Mijlociu pe primul plan al programelor de noutăți din jurul lumii. Deodată, ce se întâmplă la mii de kilometri distanță poate afecta lumea indiferent unde trăiește. O regiune care, pentru mulți, părase fără importanță a devenit acum centrul atenției pe măsură ce peste tot națiuni se deșteptau la realitatea că Orientul Mijlociu ne poate afecta pe noi toți.

Realitatea, că probleme la mii de kilometri depărtare pot avea un efect mai mare asupra noastră decât deciziile făcute de propriile noastre guverne locale sau naționale, ne-a pătruns repede la inimă. Căderea Turnurilor Gemene [Twin Towers] a avut un efect imediat asupra economiei Americane cu mult mai mare decât orice decizie luată în Walstreet din apropiere, cu o pierdere estimată la 100 de bilioane în daune imediate și 2 trilioane în pierdere de scurtă durată a pieței de acțiuni.

Orientul Mijlociu ne afectează pe noi toți

Dar 11 septembrie nu a fost începutul terorismului, a fundamentalismului Islamic sau al conflictului din Orientul Mijlociu. Ca o parte a unui continuu istoric, a fost simplu data când probleme acumulate de mii de ani au ajuns în sfârșit la țărmurile Americii.

Considerând cât de mult Orientul Mijlociu domină acum noutățile, este greu de crezut că la începutul ultimului secol Orientul Mijlociu „n-a fost decât o grijă marginală” a lumii Occidentale. „Regiunea a devenit o stagnare politică,” potrivit cu istoricul David Fromkin, autorul *O pace să sfârșească toată pacea* [A Peace to End All Peace] (1989, p. 24), o carte despre nașterea Orientului Mijlociu modern. „Puțini europeni din generația lui Churchill au știut sau le-a părut ce se întâmpla în imperiile apatice ale Sultanului Otoman sau Șahului Persan,” observă el (p. 25).

Un secol mai târziu, însă, națiunile din jurul lumii sunt afectate de ce se întâmplă în această regiune volatilă. Economia globală funcționează cu petrol, din care cel mai mult zace sub nisipurile deșerturilor din Orientul Mijlociu. Petrolul este sângele vieții economice și afluenței Occidentale, și o sursă abundentă și ieftină este esențială pentru o prosperitate Occidentală continuă. Această dependență de petrol, a schimbat fundamental relațiile

națiunilor Occidentale cu regiunea aceea, transformând-o într-o parte strategică vitală a lumii.

O a doua schimbare fundamentală a avut loc în Orientul Mijlociu în ultima 100 de ani – crearea multor națiuni noi – care a complicat extraordinar politica din regiune. Stabilirea unei anumite țări în particular a condus la un ciclu de violență și neliniște care pare fără sfârșit. Totuși, surprinzător, Biblia a proorocit cu multe mii de ani în urmă stabilirea acestei națiuni și a prezis conflictul crescând care avea să urmeze nașterii ei.

O pace care să sfârșească toată pacea

Primul război mondial a fost numit adesea „războiul care să termine toate războaiele.” La încheierea conferinței de pace urmând cel mai rău conflict din istorie, Archibald Wavell, un ofițer care a servit cu Armata Engleză în Palestina și care mai târziu a fost avansat la gradul de mareșal, a declarat profetic „După „războiul care să sfârșească războiul” ei se pare că au izbutit în Paris să facă o „Pace care să sfârșească Pacea” (Fromkin, p. 5).

Înainte de Primul Război Mondial, Orientul Mijlociu a fost dominat de Imperiul Otoman, imperiul turcesc care a guvernat peste toate țările ale căror nume ne sunt atât de familiare astăzi. Țările care sunt acum Turcia, Liban, Siria, Irak, Kuveit, Iordan, Israel și altele au fost toate guvernate de un imperiu în declin care se întinsese odată peste largi pământuri în Africa de nord și sud-estul Europei. În cadrul acestui imperiu popoarele au trăit în relativă armonie. Aproape 40 la sută din populație a fost turcă și 40 la sută arabă, cu ce a rămas o amestecătură de grupuri etnice diferite – armenii și evreii fiind cei mai numeroși dintre ele.

Ar mai fi continuat în felul acesta dacă nu ar fi fost pentru primul război mondial. La începutul războiului, nu a fost clar a cui parte avea să sprijine Imperiul Otoman. Atât englezii cât și germanii le făceau curte turcilor. La urmă, sultanul a optat să-l sprijine pe kaiserul german, o decizie fatală care în final avea să dea naștere la multe națiuni noi – și războaie în aparență fără de sfârșit. Una dintre națiuni care eventual a venit în existență a fost Statul Evreiesc al Israelului, complicând situația geopolitică din regiune și destinat să afecteze toate națiunile de pe pământ.

Ceea ce puțini și-au dat seama este faptul acesta crucial. După 1900 de ani, restaurarea patriei evreiești în Orientul Mijlociu a fost necesară pentru împlinirea vechilor profeții pe care le poți găsi în Biblie. Regiunea aceasta, odată o „stagnare politică” de prea puțin sau nici un interes pentru puterile Occidentale, este destinată să devină centrul crizei globale finale care va introduce evenimentele cataclismice aducând omenirea pe marginea extincției – și în final va schimba lumea noastră pe veci.

În paginile ce urmează, vei afla povestea uimitoare a trecutului, prezentului și viitorului acestei regiuni cruciale care a fost așternut cu mii de ani în urmă – povestea Orientului Mijlociu în profeția Biblică.

Orientul Mijlociu: Lumi în ciocnire

Trebuie să înțelegi ce este proorocit că o să se întâmple în Orientul Mijlociu. Dacă îți dai seama sau nu, sau înțelegi sau nu, evenimentele de acolo sunt menite să afecteze viața fiecărei persoane pe pământ.

Dece Orientul Mijlociu domină titlurile ziarelor atât de des? Un răspuns evident este petrolul, sângele vieții economiilor moderne. Fără petrol să lucreze fabricile, să încălzească locuințele, combustibil pentru transport și să prevadă energie și materie primă pentru mii de folosințe, economia multor națiuni s-ar opri scrâșnind. Chiar și numai importanța petrolului asigură că Orientul Mijlociu va rămâne în centrul atenției pentru mulți ani.

Dar este mai mult decât aceasta ceea ce ține Orientul Mijlociu la știri. Este locul de naștere al celor trei mari religii monoteiste a lumii – Iudaismul, Creștinismul și Islamul. Adesea nu a fost numai locul de naștere dar și locul de bătălie, cu aderenții războindu-se unii cu alții pentru teritoriul pe care ei îl consideră sfânt.

Nicăieri nu sunt aceste conflicte mai vizibile ca în Israel, și specific în Ierusalem. Dacă nu ai fost niciodată la Ierusalem, este greu de imaginat cum este posibil ca atâta istorie, religie și cultură să se ciocnească și să stea literal în grămezi. Nicăieri nu este aceasta mai evidentă ca la muntele Sinai punctul de plecare al multor conflicte de-a lungul secolelor.

Locul a venit sub atenția Regelui David al Israelului care a cumpărat un petic de pământ și a construit pe el un altar, intenționându-l pentru locul unui templu (1 Cronicari 21:22). Muntele

Templului este numit astfel pentru că este locul templului construit de Solomon, fiul lui David, (distruș de Babilonieni în 586 B.C.) și înlocuitorul lui construit de Zerubabel și mărit mai târziu de Herod cel Mare (până la urmă dărâmat de generalul roman Titus în 70 A.D.).

Aici Isus din Nazaret s-a închinat, a propovăduit și i-a confruntat pe zarafii, cărturari, farisei și alte autorități religioase. După moartea și învierea Sa, Creștinismul s-a născut la umbra templului. Discipolii Lui au continuat să se închine și să propovăduiască acolo pentru mai multe decenii, până când legiunile romane au înăbușit răscoala Evreilor și au dus cu ei cea mai mare parte a populației evreiești pe care nu o măcelăriseră. O altă răscoală evreiască în 132-135, a condus la un decret roman că nu era permis nici unui evreu să pună piciorul în Ierusalem sub pedeapsa cu moartea.

Secole mai târziu, în 638, Arabii musulmani au cucerit orașul. În 691 Musulmanii au construit Cupola Stâncii (The Dome of the Rock) pe același Munte al Templului, înglobând locul de unde musulmanii cred că Mohammed s-a înălțat la cer. Astăzi, musulmanii îl consideră al treilea cel mai sfânt loc al Islamului, după Mecca, unde s-a născut Mohammed, și Medina, unde s-a refugiat și a murit.

Mai multe secole au trecut până când Cruciații au capturat Ierusalemul, i-au omorât pe Musulmani și pe Evrei la fel, și au convertit Cupola Stâncii într-o biserică. Ocupația lor a orașului a durat mai puțin de un secol până când Musulmanii au recucerit orașul.

Ierusalitul a schimbat mâinile de încă trei ori înainte ca Musulmanii să reia controlul și să-l țină dela 1244 până la 1917, când Imperiul Otoman a pierdut controlul lui la sfârșitul primului război mondial și orașul a ajuns sub administrația britanică.

În 1948 statul modern al Israelului s-a născut, și în războiul din 1967 Israelul a recucerit controlul întregului Ierusalim, deși a lăsat Muntele Templului sub autoritatea islamică.

Astăzi poți privi pe Musulmani rugându-se la Cupola Stâncii [The Dome of the Rock] pe vârful muntelui Templului, Evreii rugându-se la Peretele Occidental abia o aruncătură de piatră mai jos și pe Creștini rugându-se de-a lungul Căii Dureoase [Via Dolorosa] și în Biserica Sfântului Mormânt [the Church of the Holy Sepulcher] câteva sute de metri la nord și vest. Și peste tot în jur se pot vedea ruinele secolelor de conflict asupra acestui loc sfânt.

Cine va scrie capitolul următor în istoria acestui oraș necăjit? Crede sau nu, dar capitolele finale sunt deja scrise – proorocite cu secole în urmă în paginile Bibliei. Sinistru, ele se împletesc bine cu știrile de astăzi. În paginile următoare îți vom furniza o perspectivă a trecutului și a știrilor de mâine.

Fii lui Avraam

Este imposibil să înțelegem Orientul Mijlociu în prezent fără o înțelegere a celor trei mari religii care au emanat din regiune – Iudaismul, Creștinismul și Islamul. Toate aceste trei credințe își trasează rădăcinile lor spirituale înapoi la același individ, Avraam. Figurile istorice din spatele acestor trei religii – Moise, Isus Hristos și Mohammed – au fost toate descendenți direcți ai lui Avraam.

Avraam, născut în orașul Ur din Mesopotamia, a fost fiul lui Terah, un descendent din Șem, un fiu al lui Noe. Născut cu aproape 4000 de ani în urmă, efectul lui Avraam în Orientul Mijlociu încă este cu noi până astăzi. Ca descendent al lui Șem, fiul lui Noe, Avraam și descendenții lui au fost un popor Semitic. În Genesa 11 vedem că Eber strănepotul lui Șem (versurile 14-16) a fost un strămoș direct al lui Avraam, și este dela Eber că vine termenul *Evreu*.

Numit „tatăl tuturor celor cari cred” (compară Romani 4:11), Avraam a ascultat de instrucțiunile lui Dumnezeu de a părăsi nativul său Ur și de a se muta în Haran. Așa cum Ștefan, devotatul primul martir al epocii Creștine, a spus-o: „Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran. Și i-a zis: „Ieși din țara ta și din familia ta, și du-te în țara, pe care ți-o voi arăta” (Faptele Apostolilor 7:2-3).

Ambele, Ur și Horan, au fost orașe în Mesopotamia, regiunea dintre râurile Tigru și Eufrat. Haran a fost un punct de oprire natural pentru Avraam și Sarai, care au fost pe cale de a fi trimiși de Dumnezeu într-o țară nouă, o cotitură importantă pentru istoria regiunii.

Citim despre acest mutat în Genesa 12:1-4, urmând moartea tatălui lui Avraam, Terah. Din nou, observă exemplul de supunere absolută: „Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta...Avram a plecat, cum îi spusese Domnul...” Evrei 11:8 adaugă: „și a plecat fără să știe unde se duce.”

Dumnezeu lucra cu Avraam ca să-l stabilească, pe el și pe descendenții lui, în țara Canaanului (mai târziu numită Țara Promisă și adesea referită ca Țara Sfântă). La răscrucea drumurilor din Asia, Africa și Europa, regiunea aceasta a fost ideală pentru poporul ales al lui Dumnezeu, care urma să fie un exemplu pentru restul lumii (Deuteronom 4:5-8).

Ajuns în noua țară, Dumnezeu i-a promis lui Avraam că El avea să dea țara urmașilor lui (Genesa 12:7). „Domnul a zis lui Avram... „Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miază noapte și spre miază zi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac.” (Genesa 13:14-15).

Dumnezeu a adăugat: „Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată” (versul 16). Semnificativ, Dumnezeu i-a schimbat numele mai târziu dela Avram la Avraam (Genesa 17:5). Numele lui mai devreme a însemnat „tată exaltat.” Dumnezeu l-a re-numit:

„tatăl multor neamuri,” spunând, „Te voi înmulți nespun de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați” (versul 6).

La vremea aceea profețiile acestea trebuie să fi părut absurde lui Avraam, pentru că nevasta lui, Sara, era stearpă. Infertilitatea ei avea să fie foarte semnificativă pentru dezvoltarea Orientului Mijlociu modern.

Dumnezeu i-a promis lui Avraam, în Genesa 15:4, că el avea să aibă un urmaș, „cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” Nerăbdătoare, Sara i-a spus lui Avraam să o ia pe roaba ei egipteană Agar și să aibă un copil cu ea. Aceasta a avut loc „după ce Avram locuise ca străin zece ani în țara Canaan” (Genesa 16:1-3).

Se naște primul fiu al lui Avraam

„El a intrat la Agar, și ea a rămas însărcinată. Când s-a văzut ea însărcinată, a privit cu dispreț pe stăpână-sa” (Genesa 16:4). Relația dintre Sara și Agar s-a deteriorat rapid și Agar a fugit.

Dar Agar a primit un mesaj divin, spunându-i să se întoarcă. A asigurat-o, de asemenea, că fiul ei avea să aibă mulți urmași – dar urmași cu caractere care aveau să fie evidente de-a lungul istoriei lor: „Întoarce-te la stăpână-ta, și supune-te supt mâna ei.”...„Îți voi înmulți foarte mult sămânța, și ea va fi atât de multă la număr, că nu va putea fi numărată.”... „Iată, acum ești însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael [Domnul aude]; căci Domnul a auzit mahnirea ta. El va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui; și va locui [cu dușmănie] în fața tuturor fraților lui” (versurile 10-12).

Această descriere a descendenților lui Agar este semnificativă pentru că mulți dintre Arabii de astăzi sunt Ismaeliți – descendenți ai aceluiași Ismael, al cărui tată a fost Avraam. Mohammed, fondatorul și profetul Islamului, a fost descendent din Kedar, unul dintre cei 12 fii ai lui Ismael (*Ismail* în arabă). Astăzi 22 de națiuni din Orientul Mijlociu și Africa de Nord sunt națiuni arabe, a căror popoare în majoritate sunt aderente la Islam. În plus 35 de țări sunt membre ale Conferinței Islamice, cele mai multe cu guverne islamice, dar a căror popoare au descendență diferită.

Chiar înainte ca descendenții lui Ismail să ajungă în regiune, termenul de Arab era folosit ca să denote popoarele din peninsula Arabică. Cu răspândirea Islamului, Arabii și limba arabă cuprind o regiune întinsă.

Cuvintele de profeție divină vorbite lui Agar sunt încă de o mare însemnătate astăzi. Profeția că Ismael „va fi ca un măgar sălbatic printre oameni” nu este intenționată ca o insultă. Măgarul sălbatic a fost aristocratul animalelor sălbatice din deșert, prada preferată a vânătorilor. Profeția este o referință la felul în care urmașii lui Ismael vor emula stilul de viață al măgarului sălbatic, conducând o existență liberă și nobilă în deșert. „mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui” se referă asemănător la această viață independentă. Descendenții lui Ismael au rezistat întotdeauna dominației străine. „Va locui [cu dușmănie] în fața tuturor fraților lui” este de asemenea o referință la dușmănia istorică ce a existat între Arabi și între Arabi și ceilalți fii ai lui Avraam.

Al doilea fiu al lui Avraam

Paisprezece ani după nașterea lui Ismael, Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam cu un alt fiu, de data aceasta de către Sara, nevasta lui. El le-a spus să-l numească pe fiul lor Isaac (însemnând „râset” pentru reacția lor neîncrezătoare pe care au avut-o când le-a spus că aveau să aibă un fiu la vârsta lor înaintată și bucuria pe care le-o va aduce părinților lui mai târziu, Genesa 17:17, 19; 18:10-15; 21:5-6). Isaac la rândul lui l-a avut pe Iacov, de asemenea numit Israel, tatăl Israeliților. Descendenții lui Ismael și Isaac sunt deci verișori.

„Copilul [Isac] s-a făcut mare, și a fost înțercat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua când a fost înțercat Isaac. Sara a văzut râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam Egipteanca Agar. Și a zis lui Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac” (Genesa 21:8-10).

Aceasta nu i-a plăcut lui Avraam, care ajunsese să-l iubească pe Ismael. „Dar Dumnezeu a zis lui Avraam: ...„fă Sarei tot ce-ți cere; căci numai din Isaac va ieși o sămânță, care va purta cu adevărat numele tău” (versul 12). Dumnezeu l-a asigurat mai departe pe Avraam: „Dar și pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămânța ta” (versul 13). „Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut, a locuit în pustie...” (versul 20).

Nu se poate spune că Ismael l-a urât pe Isaac. Dar după 14 ani ca singurul copil, sosirea lui Isaac a schimbat fundamental relația lui Ismael cu Avraam, tatăl lui. După aceea, Ismael a simțit invidie și rivalitate către fratele lui vitreg, simțăminte care au supraviețuit în triburi de-a lungul veacurilor și care afectează astăzi politica din Orientul Mijlociu.

Cei doi fii ai lui Isaac

Complicații de familie urmau încă să vină. Isaac la rândul lui a avut doi fii, Iacov și Esau, gemeni ai nevestei lui Rebeca. Chiar înainte de a fi născuți, „Copiii se băteau în pântecul ei” (Genesa 25:22). Dumnezeu a explicat: „Două neamuri sunt în pântecul tău, și două noroade se vor despărți la ieșirea din pântecul tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât cellalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic” (versul 23). Amândoi frații aveau să dea naștere la națiuni mari, o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru nepoții lui Avraam.

În mod normal, primul născut ar fi primit dreptul de întâi născut, dar aici urma ca să fie diferit. Biblia relatează că Esau și-a vândut dreptul său de întâi născut lui Iacov pentru un castron de ciorbă de linte (versurile 29-34), arătând cât de puțin îi păsa lui de el de dreptul întâiului născut. Pentru aceasta, „Esau a prins ură pe Iacov” (Genesa 27:41).

Din nou, consecințele acestui act sunt cu noi până astăzi.

Descendenții lui Esau (numit de asemenea Edom, Genesa 25:30) s-au căsătorit cu descendenții lui Ismael, amărăciunea și resentimentul lor împotriva descendenților lui Iacov intensificându-se de-a lungul veacurilor. Amalek, nepotul lui Esau, (Genesa 36:12) a fost tatăl Amalekiților, cari au devenit mai târziu dușmani inveterați ai descendenților lui Iacov, cele 12 triburi ale lui Israel. O profeție despre Amalek prezice război fără de sfârșit între ei „din generație în generație” (Exodul 17:16). Unii cărturari cred că mulți din Palestiniienii de astăzi sunt în mare parte descendenți ai Amalekiților.

Să ne întoarcem acum la povestea remarcabilă a triburilor lui Israel – înălțarea și căderea lor proorocită.

Înălțarea și căderea Israelului antic

Una dintre cele mai remarcabile declarații ale lui Dumnezeu se află în Isaia 46:9-10: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. *Eu am vestit dela început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit.* Eu zic: „*Hotărârile Mele vor rămânea în picioare...*” (accentuarea adăugată peste tot).

Aici Dumnezeu nu spune numai că El poate *dezvălui* viitorul; El declară de asemenea că îl poate *face să se întâmple!*

Nicăieri nu este aceasta mai vizibilă decât în profețiile remarcabile a ceea ce avea să se întâmple cu descendenții lui Avraam, prin copiii lui Iacov, cele 12 triburi ale lui Israel.

Promisiunile lui Dumnezeu pentru Avraam, în timp ce sunt uimitoare prin măreția lor, cu toate acestea au început în mic – cu promisiunea unui singur fiu, Isac, născut lui și Sarei (Genesa 17:19-21; 21:1-3). Isaac la rândul lui a avut doi fii, pe Iacov și pe Esau (Genesa 25:19-26). Iacov a avut 12 fii, din care au descins cele 12 triburi ale Israelului.

Nașterea proorocită a unei națiuni

Dar cu mult timp înainte de aceasta, mai înainte ca Avraam să fi avut vreun fiu, Dumnezeu I-a dezvăluit lui Avraam faptul că descendenții lui aveau să treacă printr-unul dintre cele mai remarcabile „proces de naștere” prin care un popor ar putea trece – ei vor fi înrobiți într-o țară străină înainte de a emerge ca o națiune.

Găsim aceasta profesat în Genesa 15:13-14: „Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății.”

Aceasta s-a referit bine-nțeleș la Exod. Lanțul remarcabil al circumstanțelor conducând la împlinirea acestei profeții este descris în Genesa 37:50 și Exodul 1-14.

În timp ce Exodul însuși este una dintre istorisirile cele mai cunoscute ale Bibliei, evenimentele care au condus la el nu sunt prea bine înțeleșe. Pe scurt, favoritul lui Iacov dintre cei 12 fii, Iosif, a fost vândut ca sclav de către frații săi invidioși și a ajuns în Egipt (Genesa 37). Acolo, printr-o serie de evenimente și binecuvântări ale lui Dumnezeu, Iosif a prosperat și uimitor s-a ridicat la cea mai înaltă poziție în guvernul egiptean sub Faraon (capitolele 39-41).

Când foametea a lovit regiunea, familia lui Iosif a emigrat în Egipt, care, mulțumită prevederii lui Iosif, a avut înmagazinat suficient grâu ca să supraviețuiască foametei (capitolele 42-47). Iosif a recunoscut că Dumnezeu a fost în spatele acestor evenimente și că lucrurile au progresat în direcția aceasta astfel ca familia lui să fie cruțată și profețiile lui Dumnezeu să se împlinescă (Genesa 50:19-20).

Cei 12 fii ai lui Iacov – strămoșii triburilor Israelului – au prosperat în Egipt (Exodul 1:1-7). Dar atunci „Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif”

(versul 8). Noul faraon, simțindu-se amenințat de numărul mereu crescând al Israelitilor, i-a înrobii și „Le-au făcut viața amară prin lucrări grele” (versul 14).

Dumnezeu l-a chemat pe fiul a doi din acești sclavi, Moise, care prin niște circumstanțe miraculoase ajunsese prinț al Egiptului dar mai târziu a devenit un fugăr, să conducă Israelul afară din sclavia lor. „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov,” i-a anunțat El lui Moise (Exodul 3:6).

Dumnezeu a urmat atunci cu o profeție remarcabilă a ceea ce intenționa El să facă cu Moise și concetățenii lui: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor, și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere...Acum, vino, Eu te voi trimete la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel” (versurile 7-10).

Ce a propus Dumnezeu să facă a fost uimitor – să elibereze un popor din sclavie din mâna celei mai mari supra puteri a epocii lor! Următoarele capitole – acoperind cele 10 plăgi și extraordinara despărțire a Mării Roșii – arată cum Dumnezeu într-adevăr a eliberat pe Israeliti printr-o minune, chiar și până la amănuntul împlinirii promisiunii făcute lui Avraam că „va ieși de acolo cu mari bogății” (Genesa 15:14; compară Exodul 11:2; 12:35-36).

Israeliti în Țara Promisă

După salvarea miraculoasă a Israelului din Egipt au urmat perioada de 40 de ani de pribegie în deșert, cucerirea Țării Promise și perioada judecătorilor Israelului. Multe profeții minore specifice au fost date și împlinite în această perioadă după cum sunt înregistrate în cărțile biblice Exodul, Numere, Deuteronom, Iosua și Judecători.

Când ajungem la stabilirea monarhiei Israelite, aflăm că, David, regele cel mai faimos al dinastiei Israelului, fusese proorocit cu multe secole mai înainte, în timp ce Israeliti erau încă în Egipt, că o să se ridice din tribul lui Iuda (Genesa 49:8, 10). Ca multe alte profeții, aceasta a fost dublă – însemnând că avusese intenționată mai mult de o singură semnificație sau împlinire – în aceea că prezisese de asemenea venirea Mesiei, Isus Hristos, din tribul lui Iuda (compară Evrei 7:14).

Din cauza spațiului limitat nu vom putea discuta duzinele de profeții specifice care au fost date și împlinite în timpul a câtorva secole cât au existat regatele Israel și Iuda, dar vom atinge numai pe cele mai semnificative.

După moartea Regelui David, fiul său Solomon s-a ridicat pe tron. Solomon a avut totul – a moștenit dela tatăl lui un regat puternic, umilință și înțelepciune și avere acordate lui de Dumnezeu (1 Împărați 3:11-13). Sub domnia lui împărăția triburilor Israelului a crescut și mai puternică dominând regiunea.

Dar, regretabil, în timp ce Solomon a știut ce ar fi trebuit să facă, i-a lipsit caracterul și convingerea personală de a o împlini. Inima i s-a întors dela a-L servi numai pe singurul Dumnezeu adevărat la servitul zeilor și idolilor păgâni din țările din jurul lui (1 Împărați 11:4-8).

Regatul se împarte

Poteca rău aleasă de Solomon a pus împărăția pe o cale dela care numai avea să fie reîntoarcere. Din cauza păcatelor lui Solomon, Dumnezeu a anunțat că El avea să-i smulgă împărăția și să o dea unuia din supușii lui Solomon (versurile 11-13). Într-adevăr, cea mai mare parte a împărăției avea să fie ruptă pentru a urma un rival; numai o minoritate avea să rămână să-l urmeze pe fiul lui Solomon și regii din linia lui David.

Profeția s-a împlinit câțiva ani mai târziu la moartea lui Solomon când cele mai multe dintre triburi s-au rupt ca să-l urmeze pe Ieroboam, conducătorul regatului din nord, Israel. Restul a rămas cu urmașul lui Solomon, Roboam, conducătorul regatului din sud al lui Iuda (1 Împărați 12; 2 Cronici 10-11). Cele două regate aveau să devină rivale și uneori chiar dușmane – pentru următoarele două secole.

Multă lume presupune că Evreii și Israeliții sunt unii și aceiași. Dar aceasta este clar că nu este adevărat. Orice cercetare a istoriei și a capitolelor relevante din Biblie arată clar că au fost *două împărății separate*, împărăția Israelului și împărăția Iuda (dela care este derivat termenul de *Evreu*). Ca o notă istorică interesantă, prima dată când cuvântul Iudeu [Evreu] apare în Biblie, este în 2 Împărați 16:5-6 unde Israelul s-a aliat cu un alt rege și *a fost la război* cu Evreii.

Primul rege al Israelului, Ieroboam, a stabilit la iuțea un sistem de idolatrie și sincretism (amestecând elemente de închinăciune adevărată cu cea falsă) dela care regatul nordic nu avea să renunțe niciodată (1 Împărați 12:26-33). Dumnezeu a trimis mulți profeți să-i avertizeze pe regii Israeliți de distrugerea ce avea să vină în calea lor dacă ei nu se reîntorc la El.

Primul dintre ei a fost Ahia, care a dat următorul avertisment nevestei lui Ieroboam: „Domnul va lovi pe Israel, și Israel va fi ca trestia clătinată în ape; va smulge pe Israel din această țară bună pe care o dăduse părinților lor, și-i va împrăștia dincolo de Râu...” (1 Împărați 14:15).

Aceasta a fost o pronunțare clară a sorții regatului nordic dacă ei nu aveau să se pocăiască – aveau să fie luați prizonieri „dincolo de Râu” (Euftrat) de mâinile Imperiului Asirian ce urma să vină.

Au urmat mulți alți profeți, repetând avertismentele lui Dumnezeu pentru Israeliți și regii lor, pledând cu ei să se pocăiască ca să nu aibă soarta aceea teribilă. Între profeții aceștia au fost Amos, Osea, Isaia și Mica, ale căror mesaje sunt înregistrate pentru noi în cărțile bibliei care le poartă numele.

Dar mesajele acestor profeți au rămas neascultate. În sfârșit, la 722 B.C., după o serie de atacuri, invazii și deportări, împărăția din nord a fost zdrobită și populația ei a fost dusă în captivitate de mâinile Asirienilor – „dincolo de Râu” cum îl avertizase Dumnezeu pe primul lor rege cu două secole mai devreme.

Iuda a urmat în pașii Israelului

Povestea lui Iuda, regatul din Sud, este puțin mai diferită dar la fel de tragică. Ambele regate au abandonat repede pe adevăratul Dumnezeu și s-au afundat în depravare morală și spirituală. În timp ce regatul din Nord nu avut nici măcar odată un rege drept, Iuda cel puțin a avut câțiva care s-au întors spre Dumnezeu și au instituit reforme religioase menite să întoarcă poporul spre închinarea corectă Dumnezeului adevărat.

Acești regi dreți au avut oarecare succes, cel puțin pentru un timp. Ca rezultat, regatul Iuda a supraviețuit vecinului din Nord cu mai mult de un secol. Totuși, până la sfârșit cei din Iuda, de asemenea, aveau să plătească prețul pentru a-l fi respins pe Creatorul lor.

Ei ar fi trebuit să învețe o lecție dela captivitatea celor 10 triburi din nord, în special când aceleași invazii asiriene devastaseră o mare parte din Iuda. În zilele lui Ezechia aproape întregul Iuda cu excepția capitalei, Ierusalimul, fusese cucerit de Asirieni – și Ierusalimul, de asemenea, ar fi căzut dacă Dumnezeu nu l-ar fi salvat într-un mod supranatural (2 Împărați 18-19).

Profetul Isaia, vorbindu-i lui Ezechia, a fost primul care să-i dezvăluie dușmanul specific care avea să subjuge Iuda dacă și ei refuzau să se schimbe: „...Ascultă cuvântul Domnului! Iată că vor veni vremuri când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi; nu va rămânea nimic, - zice Domnul. Și vor lua din fiii tăi, cari vor ieși din tine, pe cari-i vei naște, și-i vor face fameni slujitori în casa împăratului Babilonului” (2 Împărați 20:16-18).

Dumnezeu a trimis mulți profeti – inclusiv Mica, Țefania, Habacuc și Ieremia – ca să prevină pe Iuda, dar fără rezultat. La fel cum Asirienii i-au distrus pe Israeliti în câteva valuri de invazii și deportări, tot așa Babilonienii i-au luat pe Evrei în câteva deportări înainte și după căderea Ierusalimului în 586 B.C. Multe din amănuntele căderii Israelului și a lui Iuda sunt confirmate de înregistrările Asiriene și Babiloniene ale epocii, demonstrând din nou precizia înregistrării biblice.

Exilul și înapoierea lui Iuda

Rezultatul exilului lui Iuda a fost, totuși, diferit de cel al regatului din Nord. Israelul a fost deportat în cele mai îndepărtate colțuri ale imperiului Asirian și poporul și-a pierdut identitatea lui națională și etnică (pentru amănunte cere sau coboară depe Internet broșura gratuită *Statele Unite și Marea Britanie în profeția biblică* [United States and Britain in Bible Prophecy]. Dar Dumnezeu a făcut lui Iuda o promisiune încurajatoare prin această profeție a lui Ieremia:

„Dar iată ce zice Domnul: „De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi, și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, *aducându-vă înapoi în locul acesta*. Căci Eu știu gândurile, pe cari le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile, în cari v-am izgonit, zice Domnul, și *vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie*” (Ieremia 29:10-14).

Aici, de asemenea, găsim o profeție remarcabilă care a fost împlinită la literă. Perioada aceasta de 70 de ani, se pare că a început cu căderea Ierusalimului și distrugerea templului lui Solomon – centrul închinăciunii evreiești – în 516 B.C. Cărțile biblice ale lui Ezra și Neemia înregistrează reîntoarcerea multor exilați Evrei din Babilon.

Cele patru imperii ale profeției lui Daniel

Între prizonierii Evrei luați din Iuda și exilați în Babilon a fost și un tânăr al cărui nume evreu era Daniel, renumit Belșatar de Babilonieni (Daniel 1:1-7). Daniel a trăit în vremurile remarcabile ale căderii atât a imperiului Iuda cât și a Babilonului. El a servit ca un oficial înalt în guvernul Babilonian și în cel ce i-a urmat, Imperiul Medo-persan.

Cartea lui Daniel a profetat atât evenimente împlinite cu multe secole în urmă cât și evenimente majore care încă urmează să vină. Ea dezvăluie o istorie a regiunii, scrisă dinainte, din epoca lui Daniel până la reîntoarcerea lui Isus Hristos.

Totuși, la sfârșitul cărții Dumnezeu îi spune lui Daniel „ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește” (Danie 12:4). Aceasta ne dă indicație că anumite profeții majore, care mai înainte nu ar fi avut nici un sens, *vor fi înțelese mai bine pe măsură ce se apropie sfârșitul*.

Profețiile lui Daniel ne dau dovada exactității Bibliei. Multe din profețiile lui sunt atât de amănunțite și specifice că pentru mult timp au uimit pe criticii Bibliei.

În fapt, unii sceptici nu au pus la îndoială *conținutul* preciziei profeției lui Daniel. În loc să admită că cuvintele lui au fost cu adevărat inspirate, ei au etichetat cartea lui ca o *înșelătorie*. Ei pretind că nu a fost scrisă de Daniel în secolul al șaselea B.C. – timp care este evident de anumite evenimente scrise în carte – dar că a fost scrisă de un autor necunoscut în 160 B.C., cu mult după ce multe din evenimentele descrise în carte au avut loc. Acesta, pretind criticii, este motivul adevărat al extraordinarei precizii profetice a cărții!

Mărturia lui Daniel îi provoacă pe critici. Dar mai întâi să considerăm natura abordării criticilor. Ei dispută că Daniel este autorul pentru că în primele capitole se referă la sine însuși la persoana a treia, ca și cum ar fi scris despre altcineva. Totuși, așa cum indică *Comentariul Biblic al Interpretului* [The Expositor's Bible Commentary], că aceasta „...a fost obișnuit între autorii antici ai memoriilor istorice...” (1985, vol. 7, p. 4). În relatarea unora din experiențele sale Daniel a scris la persoana întâia (Daniel 7:15; 8:15; 9:2; 10:2).

Identitatea criticilor lui Daniel este și ea semnificativă. Prima persoană care a pus la îndoială autenticitatea lui Daniel ca autor a fost savantul și istoricul grec Porfir care a trăit pe la 233-304 A.D. El a fost etichetat de istorici ca Neoplatonist, care înseamnă că el era de acord cu doctrinele filozofului grec Plato, în loc de Biblie. „Porfir este bine cunoscut pentru opoziția lui violentă împotriva Creștinismului și ca apărător al Păgânismului” (Enciclopedia Britanică, vol. 22, p. 104, „Porfir”).

Pentru că Profir a fost un dușman al Creștinismului, obiectivitatea lui este pusă la îndoială. El nu a avut nici o dovadă de fapt pentru părerea lui, și părerea lui este contrazisă de mărturia lui Isus Hristos, care s-a referit la Daniel ca autor al cărții (Matei 24:15).

Cărturarul biblic Jerom (340-420 A.D.) a respins pretenția lui Porfir. După aceea nimeni nu a mai luat în serios comentariile lui Profir până cu multe secole mai târziu. „...El a fost mai mult sau mai puțin respins de cărturarii Creștini ca un clevetitor păgân care a permis ca prejudecata lui naturalistă să-i strâmbe judecata. Dar în epoca Iluminării din secolul XVIII, toate elementele supranaturale din scriptură au devenit suspecte...” (Interpretului, p. 13).

Unii dintre cărturarii de azi, cu înclinări liberale, au refolosit argumentele acestea vechi de secole. Eugene Merrill, un istoric al Vechiului Testament, zice că „credința lor a fost construită pe o dovadă slabă.” „Retorica (lui Daniel) și limbajul sunt perfect acasă în secolul șase [B.C.]...Este numai cu cele mai subiective și circulare linii de evidență că a fost refuzată istoricitatea omului și a scrierilor lui” (Împărăția Preoților, 1996, p.484).

Profeție și împlinire fenomenală

Precizia profețiilor lui Daniel a unor evenimente îndepărtate este spectaculară. Spre exemplu în profeția celor „70 de săptămâni” înregistrată în Daniel 9:24-27, Daniel prezice anul precis al apariției lui Hristos și începutul serviciului Său în 27 A.D.” (Interpretului, p.9).

O altă profeție uimitoare înregistrată de Daniel este interpretarea visului lui Nebucadnețar în capitolul 2. În al doilea an al domniei lui, regele Babilonian a avut un vis neobișnuit pe care nici unul din sfetnicii săi nu a putut explica. Cultura Babiloniană a pus accent considerabil pe vise, și Nabucadnețar a fost convins că acesta era de o importanță mare. (Daniel 2:1-3).

Visul lui ne dă „o dezvăluire a planului lui Dumnezeu pentru toate epocile până la triumful final al lui Hristos” și prezintă succesiunea preordinată a puterilor mondiale ce aveau să domine Orientul Apropiat până la victoria finală a Mesiei în ultimele zile” (Interpretului, pp.39, 46).

Fără să aibă cunoștință anticipată a conținutului lui, Daniel a explicat amănunțele visului lui Nabucadnețar: „Tu, împărate, te uitai, și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare, și de o strălucire ne mai pomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierile picioarelor, de fer; picioarele, parte de fer, și parte de lut” (Daniel 2:31-33).

Daniel i-a spus lui Nabucadnețar că Imperiul său Babilonian era reprezentat de capul de aur (versul 37-38). Părțile de argint, bronz și fier ale imaginii, sau statuii, au reprezentat cele trei imperii puternice care aveau să urmeze Babilonul cel puternic (versurile 39-40).

Interpretarea aceasta a oferit o prevedere uimitoare a istoriei. Visul lui Nabucadnețar a avut loc cca. 600 B.C. Statuia a reprezentat, în formă simbolică, cele patru mari imperii care aveau să domine scena politică a regiunii pentru secole.

„Imperiul de argint urma să fie Medo-Persia, care a început cu Cyrus cel Mare, care a cucerit Babilonul în 539...Acest imperiu de argint a fost suprem în Orientul Apropiat și cel Mijlociu pentru aproape două secole” (Interpretului p. 47).

„Imperiul de bronz a fost imperiul stabilit de Alexandru cel Mare...Imperiul de Bronz a durat pentru 260 – 300 de ani înainte de a fi înlocuit de al patrulea imperiu (ibid).

„Fierul denotă tărie și brutalitate și descrie Imperiul Roman care a atins extinderea cea mai mare sub regimul lui Traian” (ibid.). Traian a domnit ca împărat la 98-117 A.D. și însuși Imperiul Roman a guvernat pentru multe secole.

Al patrulea imperiu a fost descris ca având 10 degete la picioare. Picioarele și degetele lor au fost compuse parte din fier și parte din lut, cum explică versul 41. „Versul 41 are de a face cu o fază mai târzie sau apariția acestui al patrulea imperiu simbolizat de picioare și de cele zece degete – făcute dintr-un amestec de fier și pământ, o bază fragilă pentru enormul monument. Textul implică clar că faza aceasta finală va fi marcată de un fel de federație în loc de un singur, puternic tărâm” (ibid.). (Pentru mai multe amănunte cere sau coboară depe Internet broșura gratuită *Cartea Apocalipsa Dezvăluită* [The Book of Revelation Unveiled]).

Un alt vis adaugă amănunte importante

Aspecte în plus a acestei succesiuni de imperii mondiale au fost dezvăluite lui Daniel într-un alt vis. De data aceasta cele patru imperii au fost reprezentate de patru fiare sălbatice: un leu (Imperiul Babilonian), un urs (Imperiul Medo-Persian), un leopard (Imperiul Greco-Macedonian) și o a patra fiară descrisă ca „însăimântătoare” și diferită de toate celelalte trei (Daniel 7:1-7).

Observă ce spune versul 7 despre aceasta a patra creatură: „După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de însăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fer, mânca, sfârâma, și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne.”

Ce înseamnă descrierea aceasta? Ea este se referă, de asemenea, la marea putere a Romei care a sfârâmat tot ce i s-a opus. „Astfel puterea superioară a colosului Roman...este accentuată în simbolismul acestei a patra fiare însăimântătoare” (Interpretului, p. 87).

Versul 8 al Daniel 7 elaborează asupra celor 10 coarne: „M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne.” Mai departe în capitol descrie cum cornul acesta mititel s-a exaltat pe sine la poziția unui puternic conducător religios internațional (versurile 24-25), chiar comandând un sistem religios fals care îi persecută pe adevărații discipoli ai lui Dumnezeu.

Daniel 9:14 ne conduce prin stabilirea lui Hristos a Imperiului lui Dumnezeu pe pământ: „I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” Astfel, acest sistem Roman prin reînvierea sale periodice de-a lungul istoriei, continuă până în epoca de sfârșit când Isus Hristos se va reîntoarce pe pământ.

Apocalipsa 17 ne ajută de asemenea ca să înțelegem puterea aceasta de sfârșit de veac. În capitolul acesta este descrisă din nou ca o fiară, dar acum vedem că manifestările finale includ 10 „regi” – conducători de națiuni sau grupuri de națiuni – care „vor primi putere împărătească timp de un ceas” cu conducătorul acestei puteri de sfârșit de veac, un individ la care Biblia se referă ca „fiara” (Apocalipsa 17:12-13). Această renaștere a

Imperiului Roman conduce la reîntoarcerea lui Hristos când „Ei se vor război cu Mielul” (versul 14).

Toate acestea sunt în acord cu Daniel 2:44, care, evident, ne arată că a doua venire a lui Hristos va avea loc într-o epocă în timpul căreia vestigiile fiarei a patra sau imperiu (Imperiul Roman) încă vor exista: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece supt stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui vecinic.”

Partea cea mai mare a acestor evenimente profetice, detaliate de cele două vise, s-a împlinit deja. Împlinirea lor în amănunt, confirmă inspirația divină a Bibliei. Probabilitatea ca orice persoană să poată prezice toate acestea pe cont propriu sfidează credibilitatea. „...Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descopere tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă” (Daniel 2:28).

Cea mai amănunțită profecie a Bibliei

Daniel înregistrează o altă profecie fenomenală. Aranjamentul cronologic este dat în Daniel 10:1 ca „în anul al treilea al lui Cir, împăratul Persiei.” Un „om” (versul 5), fără îndoială un înger (compară cu Daniel 9:21), a venit la Daniel să-i spună ce avea să se întâmple „în vremurile de apoi” (Daniel 10:14).

Profecția care urmează este cea mai amănunțită din toată Biblia. Al treilea an al lui Cir [Cirus] a fost cu mai mult de 500 de ani înainte de nașterea lui Hristos. Totuși profecția prezice evenimente care încep să se întâmple aproape imediat și vor continua până la reîntoarcerea lui Hristos. Stagiile inițiale ale profecției confirmă Biblia pentru că ele se împliniseră deja, ceea ce poate fi verificat de un studiu al imperiilor Persane și Grecești. Nici un om nu ar fi putut să prezică asemenea amănunte fine istorice.

Unele elemente a ceea ce urmează sunt complicate, cerând multă atenție. Dar o comparație a cuvintelor profetice cu înregistrarea istorică le va clarifica.

Intrigă politică prelungită

Primele 35 de versuri din Daniel 11 ne dau o descriere, scrisă cu mulți ani mai înainte, a intrigii dintre două entități politice – „împăratul din Sud” și „împăratul din Nord.” În istoria seculară, împăratul din Sud este adesea referit ca Ptolemeu. Dinastia Ptolemaică a domnit din Alexandria în Egipt. Împăratul din Nord a domnit din Antioch în Siria sub numele de Seleucus, sau Antiochus.

Cu acestea în minte, să examinăm unele dintre amănunțele acestei profecții. Este important pentru că dezvăluie climatul politic și tensiunile din Orientul Mijlociu precedând atât prima cât și a doua apariție a lui Isus Hristos ca Mesia. În ambele situații, Ierusalimul este în centrul conflictelor politice ale epocii.

Poți afla mai multă informație despre împlinirea istorică a mare parte din profecția aceasta din resurse cum ar fi *Comentariul Biblic al Informatorului* [The Expositor's Bible Commentary], pe care îl cităm mai jos, sau alte lucrări de referință de încredere.

În loc de a cita întreg pasagiul scripturii, recomandăm ca să citești în Biblia ta proprie versurile pe care le cităm noi, aducându-ți aminte că toate amănunțele acestea au fost prezise cu mult înainte de a se întâmpla.

Daniel 11:2: Cei „încă trei împărați” sunt Cambyses, fiul mai mare al lui Cyrus, pseudo-Smerdis, un impostor care se dădea drept fiul mai mic al lui Cyrus, care fusese asasinat în secret și Darius Persanul. „Împăratul persan care a invadat Grecia a fost...Xerxes, care a domnit între 485-464 B.C.” (Informatorul, p. 128).

Versurile 3-4: „Versul 3 ne introduce la ... ridicarea lui Alexandru cel Mare” (ibid.). Limbajul versului 4 „sugerează clar că acest cuceritor mare avea să aibă comparativ o domnie scurtă...În șapte sau opt ani el a realizat cea mai strălucitoare cucerire militară din istoria omenirii. Dar el a trăit numai patru ani mai mult; și...a murit de o febră în 323...(ibid.).

Împărăția lui Alexandru a fost împărțită „între patru imperii mai mici și mai slabe” (Informatorul, p. 129). Fiul lui Alexandru a fost asasinat în 310 și un frate nelegitim în 317. „Astfel nu a fost nici un descendent sau rudă de sânge care să-i urmeze lui Alexandru însuși” (ibid.). Așa imperiul lui a fost împărțit între urmașii săi (versul 4).

Generalii lui Alexandru s-au luptat pentru controlul imperiului. Lupta care a urmat pentru dominație i-a eliminat pe toți cu excepția a patru, care au devenit conducătorii a patru dintre diviziunile imperiului. Cei patru au fost Casandru, a domnit în Grecia și în Vest, Lisimachus în Tracia și Asia Mică, Ptolemeu în Egipt și Seleucus în Siria. Dintre acești patru, doi – Ptolemeu și Seleucus – și-au extins controlul și teritoriul. Aceștia au fost împărații Egiptului și ai Siriei, respectiv.

Mașinațiile care au urmat se referă la aceștia doi. Ei sunt referiți ca Împăratul din Sud (Ptolemeu) și Împăratul din Nord (Seleucus) din cauza locației lor în raport cu Ierusalemul.

Versul 5: „Împăratul din Sud urma să fie Ptolemeu I” (Informatorul, p. 130). „Expresia biblică „unul din prinții săi” se referă la Seleucus. Inițial el a servit sub Ptolemeu. În intrigile care au urmat moartea lui Alexandru, Seleucus a obținut în final controlul peste Siria și a devenit Împăratul din Nord. Seleucus a obținut eventual mai multă putere decât Ptolemeu. Dinastia din linia Seleucidă avea să continue până în 64 B.C.

Războiul Laodicean

Versul 6: O stare de tensiune și dușmănie a existat între Împăratul din Sud și Împăratul din Nord. Ptolemeu I a murit în 285 B.C. În 252 cele două puteri au încercat un tratat prin care Berenice, fiica lui Ptolemeu II, urma să se mărite cu Antiochus II, Împăratul din Nord. Laodice, prima nevastă a lui Antiochus II, a fost supărată pentru că el o divorțase. Ca represalii, a manipulat o conspirație din locul ei de exil. I-a avut asasinați pe Berenice și copilul ei. „Nu mult mai târziu împăratul însuși [Antiochus II] a fost otrăvit...” (ibid.).

Laodice s-a stabilit ca împărăteasă, pentru că fiul ei Seleucus II era prea tânăr ca să domnească. Profeția „ea [Berenice] va fi dată la moarte” se referă la atentatul pe care l-a instigat Laodice ca să efectueze execuția Berenicei. Unii dintre nobilii care o suportaseră pe Berenice au fost și ei omorâți.

Versurile 7-9: Au urmat represalii. Au rezultat o serie de acțiuni militare, care au ajuns să fie numite războiul Laodicean. Ptolemeu II a murit curând după ce Laodice i-a omorât fiica sa, Berenice. Ptolemeu III a căutat să răzbune moartea surorii sale. El l-a atacat pe Împăratul din Nord și a capturat Antioch, capitala Siriană. Versul 8 descrie recapturarea de către Ptolemeu „pe dumnezeii și chipurile lor turnate, împreună cu vasele lor

scumpe de argint și de aur” (Informatorul, p. 131), care fuseseră furate din Egipt de Cambyses în 524 B.C.

Pace a fost stabilită între Ptolemeu III și Seleucus II în 240 B.C., și ostilitățile au încetat până 221, când a murit Ptolemeu III.

Versurile 10-12: Fiii lui Seleucus II l-au atacat pe Împăratul din Sud după ce tatăl lor a murit. Unul dintre fiii aceștia, Seleucus III, a domnit numai pentru trei ani. Activitatea lui militară a fost relativ neînsemnată. El a murit otrăvit. Alt fiu, Antiochus III, (cel Mare), „se va întoarce și va pătrunde” (Biblia Ortodoxă Română). El a cucerit Iudea.

Ptolemeu IV, împăratul din Sud, a răspuns (versul 11) și a învins armata mai mare a lui Seleucus III în Bătălia dela Rafia. După victorie Ptolemeu s-a întors la o viață de desfrânare în timpul căreia a omorât zeci de mii de Evrei în Egipt (versul 12). Prin toate acestea el și-a slăbit imperiul.

Versurile 13-16: Fraza „după câțva vreme, după câțiva ani” se referă la un incident în care, 14 după înfrângerea sa, Antiochus III a venit împotriva lui Ptolemeu V, încă un băiat tânăr. (Ptolemeu IV murise în 203). Provinciile Egiptene erau în tulburare din cauza conducerii dezastruoase a lui Ptolemeu IV. Multă lume – inclusiv Evrei simpatizanți ai împăratului din Nord – s-au alăturat lui Antiochus împotriva împăratului din Sud. Rebeliunea a fost până la urmă zdrobită de generalul egiptean Scopus (versul 14).

Scopus a respins de asemenea forțele lui Antiochus în timpul iernii din 201-200. Împăratul din Nord a răspuns cu încă o invazie. A capturat orașul Sidon („o cetate întărită” [Biblia Ortodoxă Română]) unde s-a predat Scopus (versul 15). Antiochus a obținut complet control asupra Țării Sfinte, „țara minunată” (versul 16).

Versul 17: „Își va pune de gând să ia în stăpânire toată împărăția lui, și, făcându-se că are gânduri curate cu el, îi va da pe fiică-sa de nevestă, cu gând să-l piardă; dar lucrul acesta nu se va întâmpla, și nu-i va izbândi.”

Învingându-l pe Scopus, Antiochus a dorit să obțină control peste tot Egiptul. El i-a dat-o pe fiica lui, Cleopatra, lui Ptolemeu V în căsătorie. Antiochus a crezut că ea va acționa în favoarea sa, și va trăda interesele soțului ei. Dar ea i-a zădărnicit planurile dându-se de partea lui Ptolemeu.

Versurile 18-19: În frustrarea sa, Antiochus a atacat insulele și orașele din regiunea Egee. El de asemenea i-a dat azil dușmanului Romei, Hanibal Cartaginezul, care l-a ajutat să debarce în Grecia. Roma a răspuns prin atacarea lui Antiochus și învingându-i forțele. Romanii i-au luat mare parte din teritoriu și au luat mai mulți prizonieri la Roma, inclusiv fiul lui Antiochus. Roma a stors taxe grele dela el (versul 18).

Antiochus s-a reîntors în dizgrație la cetatea sa, Antioh. Neputincios să plătească taxele grele impuse de Romani, a încercat să jefuiască un templu păgân. Acțiunea sa a mâniat astfel pe localnici că ei l-au omorât, aducându-l la un sfârșit fără glorie (versul 19).

Versul 20: În timp ce nu este Scriptură, cartea apocrifă 2 Maccabei 3:7-40 spune că celălalt fiu al lui Antiochus, Seleucus IV, nu a putut plăti taxele. Seleucus a trimis un evreu, Heliodorus, să jefuiască templul din Ierusalem. Heliodorus s-a dus la orașul sfânt dar nu a obținut nimic. Seleucus a fost mai târziu otrăvit de Heliodorus, și astfel a fost omorât, dar „nu prin mânie, nici prin război.”

Antiochus Epifanes

Daniel 11:21-35: Versurile acestea vorbesc despre infamul Antiochus IV (cunoscut și ca Epifanes), fratele lui Seleucus IV, care mai devreme fusese luat prizonier la Roma. El a fost „un opresor tiranic care a făcut totul să distrugă în întregime religia Evreiască” (Informatorul, p. 136).

Antiochus a trecut legi care au interzis practicarea religiei Evreiești, sub pedeapsa cu moartea. A fost un om de o cruzime de necrezut. La ordinul lui un Scrib bătrân, Eleazar, a fost biciuit până la moarte pentru că a refuzat să mănânce carne de porc. O mamă și copiii ei au fost măcelărite pe rând, în fața guvernatorului, pentru că au refuzat să dea omagiu unei statui. Două mame care își tăiaseră împrejur fii nou născuți au fost duse prin oraș și aruncate depe zid” (Charles Pfeiffer, *Între Testamente [Between the Testaments]*, 1974, pp. 81-82).

Versul 31: Aceasta se referă la evenimentele monumentale ale 16 Dec.168 B.C., când un Antioch nebun a intrat în Ierusalem și a omorât 80.000 de oameni, femei și copii (2 Maccabei 5:11-14). Atunci a pângărit templul oferind un sacrificiu zeului grec principal, Zeus. Insulta aceasta a fost premergătoarea unui eveniment comparabil care Isus Hristos a spus va avea loc în ultimele zile (Matei 24:15).

Versurile 32-35: Versurile acesta apar să descrie, pe de o parte, voința și curajul îndărătnic al Maccabeilor, o familie de preoți care i-au rezistat lui Antiochus și succesorilor lui. Revolta Maccabeilor împotriva împăratului Sirian a fost pornită când „Mattathia, preotul conducător în orașul Modein..., după ce a omorât un ofițer al lui Antiochus care venise să pună în efect un nou decret privitor la închinăciunea idolatră..., a condus un grup de partizani care a fugit în munți...” (Informatorul, p. 141).

Mattathia a fost ajutat în lupta sa de cinci fii, cel mai faimos fiind Judah sau Judas, poreclit și Maqqaba (Aramaic pentru ciocan, de unde derivă numele de Maccabei). Mulți din acești patrioți au murit pentru cauza aceasta, dar eroismul lor până la urmă au împins forțele Siriene afară din țară.

La un alt nivel, versurile acestea se pot referi la Biserica Noului Testament, cu referință la lucrări mari, persecuție și apostazie.

Într-adevăr, în momentul acesta profeția lui Daniel ia un ton diferit, referindu-se explicit „la vremea sfârșitului” aproape de sfârșitul versului 35. Citând Informatorul: „Cu conchiderea extractului precedent la versul 35, se sfârșește materialul predictiv care incontestabil se poate aplica la imperiile elenistice și lupta dintre Seleucizi și partizanii Evrei. Secția aceasta prezintă (vv.36-39) conține unele caractere care cu greutate se pot aplica lui Antiochus IV, deși cele mai multe dintre amănunte i se pot aplica lui sau la fel de bine, anti-tipul lui din ultimele zile, „fiara.”

Atât cărturarii liberali cât și cei conservativi, sunt de acord că tot capitoul 11 până la punctul acesta conține predicții uimitor de precise a întregii succesiuni de evenimente dela domnia lui Cirus... până la efortul fără succes al lui Antiochus Epifanes de a distruge credința Evreiască” (Informatorul, p. 143).

Din momentul acesta va trece puțin mai mult de un secol mai înainte ca generalul roman Pompei să cucerească Ierusalemul. Mult din Orientul Mijlociu a trecut sub controlul Imperiului Roman, și în secolele următoare, multă din puterea sa a trecut în schimb la piciorul estic, Imperiul Bizantin,.

Dar atunci, după cum vom vedea în capitolul următor, o remarcabilă putere și religie nouă se ridică pe scenă să domine Orientul Mijlociu pentru secolele următoare – Imperiul Islamic.

Venirea Islamului

Descendenții lui Ismael au trăit în obscuritate relativă prin toată perioada imperiilor Israelului și Iuda, și a imperiilor Asirian, Babilonian, Persan și Roman. În cea mai mare parte au fost izolați în peninsula Arabică unde viața în deșert era aspră, luptându-se adesea între ei. Dar aceasta s-a schimbat devreme în al șaptelea secol, mai puțin de 600 de ani după venirea lui Isus Hristos, când a venit pe scenă cel mai faimos dintre descendenții lui Ismael.

Până la începutul anilor 600 Arabii au fost închinători la idoli. Marele templu din Mecca avea 365 de idoli (unul pentru fiecare zi a anului) și era o sursă de venit considerabil pentru comercianții locali care depindeau pentru venitul lor de pelerinii care vizitau locul.

Această priveliște religioasă avea să se schimbe dramatic cu profetul Mohammed și religia fondată de el, Islam.

Mohammed (uneori pronunțat și Mohammed sau Mahomet) a fost din familia Hașemită (în arabă *Ben Hașim*) din puternicul trib Koreiș (sau Quraiș), care controla templul păgân din Mecca. Conform cu credința Islamică, a fost lângă Mecca, pe muntele Hira, când arhanghelul Gabriel i-a apărut lui Mohammed pentru prima dată, în 610 A.D. dezvăluindu-i înțelepciunea dela Dumnezeu. Aceasta, și dezvoltări ulterioare, formează Koranul (sau *Quran*), sfintele scripturi ale Islamului, o carte aproximativ de mărimea Noului Testament.

Mohammed, al cărui nume înseamnă „prea slăvitul,” a devenit un propovăduitor curajos al monoteismului, credința într-un singur Dumnezeu, o credință care a amenințat prosperitatea comercială a altor membri din tribul său. Încercările lor de a-l asasina au dat greș, și în scurt timp Mohammed a pus sfârșit idolatriei politeistice din regiune, înlocuind-o cu Islamul (literal însemnând „predare” sau „supunere” singurului Dumnezeu adevărat, Alah).

Propovăduirea lui Mohammed a reușit ceva ce a scăpat descendenților lui Ismael dela început -- unitatea, împluternicindu-i deci să devină o națiune mare care a putut să se răspândească și să influențeze alte națiuni.

Din aceste începuturi modeste în peninsula Arabică, Islamul s-a răspândit în toată lumea. Astăzi sunt 57 de țări în Conferința Islamică, incluzând mai mult de un sfert din toate națiunile de pe pământ.

Deși numai 22 dintre ele sunt națiuni Arabe, dintre care multe sunt populate cu descendenții lui Ismael, alte 35 de națiuni sunt fie exclusiv, fie semnificativ Islamice. Acestea se întind geografic dela Africa de Vest peste centrul lumii la Indonesia, o centură lată de națiuni care se identifică unele cu altele ca fiind adepți ale Islamului.

În plus, mai multe milioane de Musulmani, discipoli ai Islamului, trăiesc în America de Nord și în Vestul Europei. Religia continuă să se extindă rapid din cauza ratei ridicate de nașteri și convertirii agresive.

Astăzi Islamul are în jur de 1.3 miliarde de discipoli. Ei toți se închină lui Alah, pe care îl consideră să fie singurul Dumnezeu adevărat. Ei se roagă în moschei, cu vinerea

fiind ziua lor aleasă pentru rugăciune, deși este de asemenea permis aderenților să muncească în ziua aceea.

Crezul lor de o singură frază, se cheamă *șahadah* („mărturie”) și este numai 8 cuvinte în Arabă – *La illaha ila Allah, wa Muhammadan rasul Allah* – însemnând „Nu este alt Dumnezeu decât Alah, și Mohammed este Profetul Său.” O recitare sinceră și solemnă a cuvintelor acestea este singura cerință pentru a fi un Muslim. Cuvântul *Muslim* înseamnă „unul care se supune (lui Allah).”

Musulmanii își datează anii lor de la *hijrah* (uneori silabisit *hejira* sau *hegira*) fuga lui Mohammed din Mecca la Medina în 622 A.D. Pentru că anul Musulman este aranjat după calendarul lunar, sunt numai 354 sau 355 de zile în fiecare an, ceea ce înseamnă că anul lor este cu 11 zile mai scurt decât un an în lumea Occidentală, care se bazează pe anul solar Gregorian. Aceasta înseamnă că Festivalurile Islamice cad în zile diferite în fiecare an conform calendarului Gregorian și gradat își fac drumul înapoi prin anul Gregorian.

Mohammed a murit în 8 iunie 632 A.D., fără să lase nici un moștenitor bărbătesc și fără un succesor desemnat. Rezultatul a fost haos și confuzie prin întregul Imperiu Islamic, care numai după o decadă crescuse deja la o treime din mărimea celor 48 de state continentale ale Statelor Unite.

I-a supraviețuit numai un singur copil, dela preaiubita lui prima soție Kadija, preafrumoasa Fatima. Ea a crescut la maturitate, a avut copii care de asemenea au supraviețuit. Este prin Fatima că toți descendenții prezenți ai lui Mohammed, numiți *sarifi* și *sayyds*, își trag descendența lor. Bărbatul Fatimei, Ali ibn Abi Talib, primul văr și fiu adoptiv al lui Mohammed, a fost de asemenea și primul convert după Kadija. Ali și Fatima au avut doi fii la vremea morții lui Mohammed.

Ca ruda de sânge cea mai apropiată, mulți au crezut că Ali va fi succesorul lui Mohammed ca conducătorul lor. După o mulțime de discuții, el a fost respins în favoarea unui Meccan bogat negustor de pânzeturi care fusese un convert timpuriu și un însoțitor al lui Mohammed în faimoasa lui fugă, pe spatele unei cămile, zece ani mai devreme. Numele lui a fost Abu Bakr. El a fost de asemenea și tatăl soției favorite a lui Mohammed, Ayeșa, și fusese numit să ia locul profetului la conducerea rugăciunilor publice în timpul ultimei boli a lui Mohammed.

Dezvăluirile sacre fuseseră făcute lui Mohammed, deci Abu Bakr nu a fost în întregime succesorul lui Mohammed. Totuși, i s-a dat autoritatea asupra funcțiilor politice și administrative seculare ale imperiului, cu titlul de „Khalifah rasul Allah” însemnând „Succesorul Mesagerului lui Dumnezeu.” În Engleză (română) titlul este scurtat la „calif” și este dat capului de stat în țările guvernate de Musulmani. Oficiul Califatului Islamic a rămas o instituție Islamică până la întemeierea Republicii Turce în 1924 când a fost abolită de guvernul secular a lui Kermal Atatürk.

Deși tranziția urmând morții lui Mohammed a fost bruscă și neașteptată și a cauzat unele resentimente între adepții lui Ali, soțul Fatimei, triburile au rămas unite sub Abu Bakr.

Expansiunea rapidă a Imperiului Islamic

Înainte de a muri Abu Bakr a numit Omar ibn al-Khattab ca succesor al lui. Califul Omar (sau Umar) a fost primul calif care să asume titlul ilustru de *Amir al-Muminin*, însemnând „Comandant al credincioșilor.” A fost în timpul domniei lui de 10 ani că primul

mare val al expansiunii teritoriale Islamice a avut loc cum copiii lui Ismael au împins afară în toate direcțiile din vechea lor patrie din deșert.

Califul Omar a fost un comandant capabil al trupelor sale și s-a dovedit un dușman formidabil pentru cele două supra puteri ale epocii sale, Imperiile Bizantin și cel Persan. Primul a fost Imperiul Roman de Est, care se dezvoltase din vechiul Imperiu Roman după ce Constantin, în al patrulea secol A.D., a stabilit noua capitală în Bizanț, (renumindu-l Constantinopol, după el însuși) – acum Istanbul, Turcia. A controlat Asia Mică, Peninsula Egee și mult din Africa de Nord și Orientul Apropiat.

În nord-estul peninsulei Arabice se află Imperiul Persan, sau Sassanid. Imperiile Persan și Bizantin se războiau continuu unii cu alții, slăbindu-se și făcându-se vulnerabile noului, vigurosului, zelosului și tânărului Imperiu Islamic venind din Arabia. Imperiul Sassanid a căzut, dar cel Bizantin a rămas ca o amenințare continuă și micșorându-se imperiu, până când a căzut sub Turcii musulmani în 1453.

Cu strigăte de *Allah Akbar* („Dumnezeu este Mare!”), chemarea la arme a Islamului, războiniciei arabi călare pe cămile sau cai erau oponenti formidabili, învingând toate forțele care au fost trimise împotriva lor. Numai din zilele lui Alexandru cel Mare nu fusese o asemenea forță, cucerind cu iuțeală totul înaintea ei. Un secol de cucerire stătea în fața lor. Siria și Țara Sfântă au fost luate în 635-6; regiunea Iracului, anul următor, Egiptul și Persia, patru ani mai târziu.

Ierusalemul, capturat în 638, a fost premiul lor cel mai mare. Numit *Al-Kuds* în Arabă, însemnând „Sfințitul,” Ierusalemul rămâne al treilea cel mai sfânt oraș al Islamului, după Mecca și Medina. Musulmanii cred că Mohammed s-a ridicat la cer pe Burak, armăsarul lui înaripat depe stânca ce încă este vizibilă înăuntrul Domului Stâncii, construit târziu în secolul al șaptelea și una dintre clădirile cele mai minunate arhitectural pe pământ.

Musulmanii cred de asemenea că tot aici este locul unde a venit Avraam să-l sacrifice pe fiul său – fiul, însă, fiind Ismael în loc de Isac, cum atestă Biblia (Genesa 22:1-14). Clădit pe marea platformă a Templului depe Munte construit secole mai devreme de Herod cel Mare, Domul Stâncii și zona din jur este cea mai contestată piesă de teren din lume.

În cadrul unui secol dela moartea lui Mohammed, Imperiul Arab se întindea din Orientul Mijlociu peste Africa până în Spania în Vest și în Est peste Asia Centrală până în India. Una dintre avansurile lor a ajuns chiar și la porțile Parisului înainte de a fi oprite de Charles Martel în bătălia dela Poitiers în 732, exact 100 de ani dela moartea lui Mohammad.

Expansiunea Musulmană rapidă s-a oprit acum până în secolul 12, când a avut loc o altă mare expansiune a Islamului sub Sufisi (mistici Musulmani) care au răspândit islamul prin toată India, Asia Centrală, Turcia și Africa sub-Sahara. Negustorii Musulmani au ajutat să răspândească religia chiar și mai departe, în Indonesia, Peninsula Malaya și China.

„Egalitarianismul esențial al Islamului înăuntrul comunității de credincioși și discriminarea oficială contra discipolilor celorlalte religii a câștigat repede converți,” notează Enciclopedia Britanică (ediția 15, vol. 9, p. 912, „Islam”). Deși Evreii și Creștinii, erau tolerați ca „oameni ai Cărții,” ei trebuiau să plătească o taxă specială numită *jizyah*. Totuși, „păgânilor ...li se cerea fie să accepte Islamul, fie să moară” (ibid.).

Urmând asasinarea Califului Omar în Noiembrie 644 în timp ce conducea rugăciunile în moscheea din Medina, un corp de electori nu l-au băgat în seamă din nou pe Ali când au ales un succesor. Califatul a fost acordat lui Othman ibn Affan, care fusese un convert timpuriu la Islam și un tovarăș apropiat al profetului.

În timpul perioadei lui de guvernare Koranul a fost completat în forma curentă. Mai înainte, cea mai mare parte a conținutului fusese simplu memorizat de urmașii lui Mohammed, (Mohammed însuși fiind iliterat, nu-l scrisese niciodată). Acestea au fost acum colectate de un grup de oameni autorizat să pună împreună scrierile sacre, sub conducerea cărturarului Islamic Zayd ibn Thabit.

Musulmanii cred că Koranul este literal cuvântul lui Dumnezeu (*Kalimat Allah*), și nu cuvintele lui Muhammad. Primele cuvinte din Koran sunt *Bism'illah ir-Rahman ir-Rahim*, însemnând „În numele lui Allah, cel Milostiv și Compasionat.”

Islamul se separă asupra succesiunii

Othman a domnit 12 ani (644-656) înainte de a fi asasinat în Medina. Asasinarea lui a anunțat conflicte religioase și politice deschise înăuntrul comunității Islamice, care continuă până astăzi.

După moartea lui Othman, conducerea comunității a căzut în sfârșit lui Ali, soțul îmbătrânind al Fatimei, care trăise în retragere ca un cărturar. Pentru urmașii săi, Ali a fost primul și singurul calif legal. Cei mai mulți musulmani îl acceptă ca al patrulea calif, dar mulți au fost adânc opuși acestei reguli.

Imperiul a urmat să sufere continuă luptă politică și religioasă, răzmerițe și răscoale. Cinci ani mai târziu Ali, a fost de asemenea asasinat. Mai înainte ca oricare dintre fiii lui să fie ales ca succesor, nepotul lui Othman, conducătorul ramurei Umayyad (sau Omayyad) a tribului Koreiș, a luat controlul aducând disputa dintre facțiuni la un sfârșit.

Urmașii lui Ali au crezut că toți califii trebuie să fie descendenți din Ali ca rudele de sânge cele mai apropiate al lui Muhammad. Grupul acesta a fost numit „partidul lui Ali” (în Arabă, *Shiat Ali*, sau Șiiți). Majoritatea a crezut că oricine poate fi ales calif, indiferent de descendență. Grupul acesta s-a numit Musulmanii Sunni, *sunna* fiind „poteca” sau „calea” Profetului. În contrast cu Șiiții, Sunnii au acceptat în general guvernarea califilor.

Violența a urmat în 680 când fiul lui Ali, Husein, un nepot al lui Muhammad, a fost omorât împreună cu alți 72 din rudele și tovarăși ai lui la Karbala unde acum este Iracul. Șiiții au avut acum un martir. Ei au crescut în număr și determinare și au fost din ce în ce mai nemulțumiți de dominarea Musulmanilor Sunni. Dușmănia aceasta a continuat până în ziua de azi.

Majoritatea Sunnilor compun aproape 85 la sută dintre toți Musulmanii, și Șiiții (sau Șia) constituind restul. Deși ei sunt de acord în elementele fundamentale ale Islamului, diferențele politice, teologice și filozofice au lărgit și mai mult distanța dintre cele două facțiuni. Complicând și mai mult lucrurile a fost tendința între Musulmanii Șiiți să se despartă în diferite secte.

Astăzi, Șiiții sunt forța dominantă din Iran și singura cea mai mare comunitate religioasă în Liban și Irac. Amintind de fanaticismul Revoluției Iraniene care l-a răsturnat pe Șah în 1979, multă lume crede că Șiiții sunt înclinați spre terorism. Totuși, cei mai mulți teroriști ani-vestici provin din secta Wahhabi a Islamului Sunni, care a originat în Arabia Saudită în secolul al 18.

Una dintre atracțiile Islamului este accentuarea pe *Ummah* sau comunitate. „Deși au fost multe secte și mișcări Islamice, toți credincioșii sunt legați de o credință comună și un sens de apartenență la o singură comunitate” (ibid., p.912). Sensul acesta de comunitate s-a

întărit numai în ultimii 200 de ani în timpul perioadei supremației Vestului. Realizarea unității Islamice și Arabe este o dorință foarte aprinsă a Musulmanilor din lumea de astăzi.

Evreii: Dela Dispersie la Statul Modern Israel

La vremea când profetul Muhammad propovăduia cerințele noii religii islamice, Evreii nu avuseseră un stat de aproape cinci secole. Ei se revoltaseră contra guvernului Roman în 66 A.D., o rebeliune care le-a luat Romanilor patru ani s-o zdrobească. După aceea, templul din Ierusalem a zăcut în ruine.

O rebeliune ulterioară din 132 până în 135 (revolta Bar-Kokhba) a condus la distrugerea completă a Ierusalemului. Romanii au construit un oraș nou pe ruinele lui, renumindu-l Aelia Capitolina. Nici unui Evreu nu i s-a dat voie să pună piciorul acolo sub pedeapsa cu moartea. Statul-națiune Evreiesc nu a mai existat. Urma să nu mai existe până la mijlocul secolului XX.

Urmând înfrângerii celor două revolte evreiești, mulți dintre evreii supraviețuitori au fugit din Iudea în alte părți ale Imperiului Roman și chiar dincolo de el. Din 638 și până în 1917 Ierusalemul a fost sub ocupație islamică cu excepția unei perioade scurte în timpul Crucidelor.

Răspândiți printre toate națiunile, poporul Evreu tânjea să se întoarcă în patria lor. Persecutați de guverne și de Biserica Catolică, refuzați drepturi egale, adesea dați afară din națiunile în care se stabiliseră, poporul evreu a suferit continuu de a lungul secolelor.

Spre sfârșitul secolului al XIX Evreii au început să se reîntoarcă la patria lor tradițională cum s-a născut mișcarea Zionistă. Sub guvernarea în declin a Turcilor Otomani Evreii care se reîntorceau s-au alăturat altor evrei care

rămăseseră în regiune pentru secole. Ei au prosperat și au crescut la număr.

În 1917, după înfrângerea Turcilor Otomani, regiunea a venit sub controlul Britanic. În același an, guvernul Britanic a anunțat Declarația Balfour, numită astfel după secretarul afacerilor străine Britanic, Artur Balfour, care a promis zioniștilor o patrie națională în Palestina. În acelaș timp, încurajând revolta arabilor contra Turcilor Otomani care se aliniaseră cu Germania în timpul primului război mondial, Englezii făceau promisiuni de independență Arabilor, oferindu-le patria lor proprie – două promisiuni care aveau să se dovedească violent contradictorii.

În timpul celor trei decade de guvernare Britanică populația evreiască din regiunea aceea a continuat să crească – și să fie văzută din ce în ce mai mult ca o amenințare de către populația nativă arabă. Încăierări între cele două grupuri etnice au devenit din ce în ce mai frecvente. Rezistența evreiască contra guvernării Britanice și certurile civile necontrolabile a condus la retragerea Britanicilor și împărțirea Palestinei de către Națiunile Unite. În 1947 ONU a aprobat rezoluția 181 care cerea împărțirea Mandatului Palestinei guvernat de Anglia într-un stat Evreiesc și un stat Arab și pentru Ierusalem să fie un oraș internațional administrat de ONU. Rezoluția a fost acceptată de Evreii din Palestina dar a fost respinsă de Arabii de acolo și toate celelalte state Arabe.

Națiunea evreiască a Israelului a fost declarată în seara de 14-15 Mai, 1948, cu o populație de jumătate de milion. A fost atacată imediat de armatele din cinci

națiuni Arabe – Liban, Siria, Arabia Saudită, Iordan și Egipt. Israelul a triumfat, dar aveau să urmeze decade de violență, războaiele adiționale din 1956, 1967, 1973 și 1982. Resentimentul Arab la existența Israelului rămâne nerezolvat,

statul Evreiesc este încă nesigur într-o regiune tulburată și dușmănoasă.

Majoritatea populației Evreiești încă domiciliază în afara țării Israelului – mulți trăind în Statele Unite, Europa și Rusia.

Ismael devine „marea națiune” proorocită

După moartea lui Ali, Umayyazii au transformat califatul într-un oficiu ereditar, guvernând din Damasc pentru aproape un secol până în 750. În timpul acesta cea mai mare parte a peninsulei Iberice (Spania și Portugalia) au fost cucerite împreună cu cea ce rămăsese din nordul Africii. La Est, armatele Islamice s-au răspândit peste Asia Centrală spre India și China. Înainte de sfârșitul perioadei lor de guvernare, Musulmanii au construit un imperiu mai mare ca al Romei, convertind milioane de oameni la Islam.

Umayyazii au fost înlocuiți de dinastia Abbasid, a cărei 37 de califi au guvernat din Bagdad pentru cinci secole (750-1258). În momentul acela, în timp ce cea mai mare parte a Europei era încă în Epoca Neagră (izolată nu fără o contribuție mică de Musulmani dușmănoși de-a lungul hotarelor), lumea Islamică era o mare civilizație, păstrând literatura și învățând despre lumea antică, conducând lumea în cunoștințe și înțelegere a matematicilor, chimiei, fizicii, astronomiei, geografiei și medicinei.

După cum le-a fost promis divin lui Avraam și Hagar privitor la fiul lor cu atât de multe secole mai înainte, Ismael a devenit cu adevărat o „națiune mare” (Genesa 17:20; 21:18) – unul dintre imperiile cele mai mari pe care îl cunoscuse lumea.

Ca toate civilizațiile, totuși, dinastia Abbasid a ajuns la un sfârșit după ce a căzut încet descompunerii și declinului. În timpul perioadei acestea, pe măsură ce autoritatea centrală dispărea, unitatea Islamului a fost sfărâmată, o problemă care îi supăra pe Musulmani până astăzi. Lovitura de grație pentru imperiu a venit când hoardele Mongole s-au scoborât asupra Bagdadului în 1258, omorându-l pe ultimul calif, măcelărind populația orașului și aducând imperiul la un sfârșit.

Cruciadele: Bătălia pentru Țara Sfântă

În timpul domniei califilor Abbasizi, o încheștare mare a avut loc între Islam și Europa Catolică. Cu extinderea Islamului în peninsula Iberică și încercarea de a cucerii Franța, fusese deja un conflict între cele două, dar smulgând Ierusalitul din forțele Islamului în 15 iulie, 1099, a fost începutul unei perioade lungi și tărăgănite de rivalitate între cele două forțe religioase.

Cruciații Europeni au prădat, violat, omorât și înrobit populația Ierusalitelui într-o masacru nebunesc, pe care și-o amintesc atât Evreii cât și Musulmanii până în ziua de azi. Sacrul Dom al Stâncii a fost ocupat și transformat într-o biserică, cu crucea Creștină înlocuind semiluna Islamică. Musulmanii au fost furioși și s-au jurat să reia orașul dela infideli (însemnând „necredincioșii,” original un cuvânt Latin folosit de Catolici să-i desemneze pe Musulmani).

Forțele Islamice nu au fost capabile să reia orașul până la 2 octombrie, 1187, sub conducerea lui Saladin (Salah ad-Din, însemnând „Dreptate Credinței”), sultan al Egiptului

și Siria. Saladin a proclamat jihad (războiul sfânt) pentru a relua Palestina dela dușmanii Islamului.

Crucea de aur depe vârful Domului Stâncii a fost înlocuită cu semiluna Musulmană, dar Saladin nu a căutat răzbunare asupra oponenților lui. În loc, a tratat atât pe soldați cât și pe populația civilă cu milă și bunătate – un contrast puternic cu Europeanii care măcelăriseră zeci de mii când au cucerit orașul.

Urmau să fie mai multe Cruciade pentru un alt secol, reluând Ierusalemul pentru o scurtă perioadă de timp, dela 1229 la 1239 și 1243 la 1244, forțele crucii au trebuit până la sfârșit să lase Tara Sfântă Musulmanilor. Nu până în 1917, în timpul primului război mondial, au fost Creștinii Occidentali capabili să reia Ierusalemul și atunci au menținut controlul orașului numai pentru trei decade.

Ridicarea Imperiului Otoman

Puterea următoare în regiune a fost aceea a Turcilor Otomani, care au luat controlul Constantinopolului în 1453, în sfârșit distrugând Imperiul Bizantin care se prăbușea, fondat de Roma cu mai mult de un mileniu în urmă. Turcii, un popor Islamic dar ne arab, au luat controlul Ierusalemului în 1517 și au continuat să domine Orientul Mijlociu pentru următoarele patru secole.

Otomanii s-au întins repede în sud-estul Europei și până la porțile Vienei înainte de a fi împinși înapoi spre sfârșitul secolului 17. A urmat o perioadă de declin în secolul 19, cu națiunile prin Balcani și Nordul Africii rupându-se de sub guvernarea Otomană.

Arabilor le-a displicut controlul Turcilor și au așteptat cu răbdare pentru o ocazie să poată recâștiga independența și zilele lor de glorie.

Fiii lui Ismael vor fi auziți din nou.

Crearea Orientului Mijlociu Modern

Pentru sute de ani Arabii nu au avut un guvern al lor propriu. Dela cucerirea țărilor arabe de către Turcii Otomani la începutul secolului 16, ei nu au mai fost un popor independent. Până la Primul Război Mondial partea cea mai mare a lumii Arabe se afla înăuntrul Imperiului Otoman. Alte părți deveniseră teritorii coloniale ale puterilor Europene în timpul secolului XIX, pe măsură ce Imperiul Otoman se micșora.

Arabii tânjeau după o națiune de limbă arabă independentă și liberă. În secolul XX ei urmau să devină independenți – dar nu ca o singură națiune ci mai mult de 20. Una dintre cele mai mari frustrări ale lumii Arabe de astăzi este că, în timp ce sunt 22 de națiuni arabe, este mică perspectivă pentru o unitate Arabă.

În timp ce erau supuși ai Imperiului Otoman la răsăritul secolului XX, lumea Arabă era în pace. Puțini ar fi ghicit cât de fundamental avea să se schimbe regimul acesta în următoarele câteva decenii. În anul 1900 Orientul Mijlociu a fost într-adevăr, cum a fost descris în introducere, o „băltoacă politică.”

Catalistul care a re-aranjat harta regională a fost Primul Război Mondial. Asasinarea Austriacului Arhiduce Franz Ferdinand în Sarajevo pe 28 iunie, 1914, a fost evenimentul care a început războiul acela. În câteva săptămâni toate puterile principale ale Europei au fost amestecate. În Balcani s-au adunat probleme, pe măsură ce Imperiul Otoman decădea și se retrăgea din teritoriile lui de acolo. Sentimentele naționaliste între diversele grupuri etnice au stârnit simțăminte continue contra guvernării imperiale, îndreptate atât împotriva imperiului Austro-Ungar, cât și a Turcilor.

La începutul conflictului nu a fost clar cu care parte avea să se dădea Imperiul Otoman. În sfârșit, ei au optat să suporte Germania și Austria contra alianței Angliei, Franței și Rusiei. Aceasta s-a dovedit a fi o greșeală fatală de judecată. În câțiva ani avea să ducă, după multe secole de ocupație, la căderea Imperiului Otoman și la sfârșitul dominației Turce a lumii Arabe.

Un secol mai târziu, încă este greu să pricepem cum asasinarea unui arhiduce european oarecum necunoscut a putut conduce la asemenea schimbări tumultuoase și la un secol de aparentă violență fără sfârșit.

Aspirațiile naționaliste și etnice au condus la schimbări

Înainte de asasinat, aspirațiile etnice apăreau la suprafață prin toată Europa și Orientul Mijlociu. În epoca Victoriană imperialismul fusese în vogă. Ideea că o națiune, de obicei considerată superioară, a putut să guverneze peste alții mai puțin capabili, a fost perfect acceptată în Europa dominată de imperii multinaționale.

Multe din imperiile acestea au fost foarte benevolente, permițând diferitelor grupuri etnice în cadrul hotarelor lor multă libertate, inclusiv să-și conducă afacerile lor proprii și să prospere. Dar dorința pentru patrii naționale se creștea, în parte ca un rezultat al înmulțirii oportunităților educaționale, care a încurajat citirea literaturii naționale, deci stimulând un sens de identitate națională.

Creșterea aceasta a conștiinței etnice nu a fost limitată numai la Europa. Orientul Mijlociu a fost o altă regiune unde lumea dorea să-și împlinească aspirațiile lor naționale.

Tendința fiecărui grup etnic de a-și căuta independența a fost ceea ce avea să joace un rol mare în secolul XX, împlinind cuvintele lui Isus Hristos din Matei 24. Când a fost întreat de discipolii săi care va fi semnul reînțoarcerii Sale și al sfârșitului veacului, una dintre problemele care au fost prezise a fost intensificarea tensiunilor etnice. „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății,” a profetat El (versul 7). Cuvântul grec tradus „neam” este *ethnos* – de la care derivă cuvântul *etnic*.

Cu dezvoltarea instituțiilor democratice într-un număr de țări, grupurile etnice au avut reprezentarea în capitale și au putut să-și pledeze cazurile lor pentru mai multă autonomie. Multe, totuși, au vrut independență totală. Tensiunea aceasta a fost una dintre cauzele principale ale Primului Război Mondial și o considerație principală la conferința de pace care a urmat la Paris.

Conferința dela Paris a condus la tratatul din 1919 dela Versailles, care a condus la crearea unor țări noi prin toată Europa și Orientul Mijlociu. Imperiile vechi au dispărut – națiuni noi, mai mici, le-au înlocuit, complicând și mai mult relațiile internaționale. „Războiul care să sfârșească toate războaiele,” fusese înlocuit de „Pacea care să sfârșească Pacea,” cum a prezentat-o ofițerul englez Archibald Wavell.

Dospind revolta Arabă

În ajunul Primului Război Mondial Englezii au constituit deja o putere principală în Orientul Mijlociu. Original ei se amestecaseră ca să-și protejeze linia vieții cu India, cea mai prețioasă posesiune a Imperiului Britanic. Benjamin Disraeli, un prim ministru englez de descendență Evreiască, aranjase finanțarea Canalului de Suez, considerat o arteră principală a imperiului.

Englezi au controlat Egiptul, locația canalului dar nu l-au anexat ca o colonie. Ei au controlat de asemenea Adenul, la vârful de Sud al Arabiei, și au ținut și alte teritorii strategice în jurul Golfului Persic.

Astfel, când a izbucnit Primul Război Mondial, Englezii au fost într-o poziție perfectă să susțină o revoltă arabă contra Turcilor, aliați cu dușmanul lor – Germania. Revolta aceasta Arabă a început la Hejaz, regiunea costală arabă de-a lungul Mării Roșii unde stau Mecca și Medina, la 10 iunie, 1916, doi ani în Primul Război Mondial. Revolta a fost condusă de Marele Șarif de Mecca și conducătorul clanului Hașemit, Hussein ibn Ali (1852-1931), un descendent al lui Mohammed prin nepotul profetului, Hassan. Hussein a fost un strămoș al curentului Monarh Iordanian, de asemenea un Hașemit.

Ironic, Arabii au fost de partea forțelor Creștine engleze contra Turcilor Musulmani, dar dorința pentru un stat independent a fost mai copleșitoare.

Doi dintre fiii Șarifului au condus forțele arabe finanțate de Englezi și ajutate pe câmp de faimosul ofițer englez T.E. Lawrence (Lawrence of Arabia). Arabii au înțeles că victoria avea să însemne o Națiune Arabă.

Această înțelegere a venit ca rezultat al corespondenței între Înaltul Comisionar Englez în Egipt, Sir Henry McMahon, și Șarif Hussein, între 14 iulie, 1915 și 30 martie, 1916. Într-o serie de 10 scrisori confidentiale între cei doi, Șarif Hussein a oferit să-i ajute pe englezi, revoltându-se împotriva Turcilor, în schimbul promisiunii de independență pentru Arabi după victorie. Englezii au fost de acord cu aceasta, cu excluderea anumitor regiuni, inclusiv cele aflate sub controlul englez.

Revolta a avut succes. În octombrie 1917 forțele aliate sub comanda generalului englez Alenbi a invadat Palestina, capturând Ierusalimul la 9 decembrie. Pentru prima dată de când Cruciații au fost învinși în 1244 orașul a fost din nou în mâini Creștine. Acum, după 400 de ani sub Otomani, a început un secol de conflict centrat pe Orașul Păcii.

Mai devreme, în același an, Englezii luaseră Bagdadul. În următorul an au cucerit Damascul. Trei zile după căderea Damascului, forțele revoltei Arabe, Generalul Alenbi și Prințul Faisal, fiul Șarifului Hussein, au intrat în oraș. Faisal, conducând 1000 de călăreți, a fost aplaudat de populație, eliberată în sfârșit de ocupația otomană și încântată de perspectiva unei împărății Arabe independente.

Urmând înfrângerea puterilor Axei, toate imperiile Germaniei, Austriei și cel Otoman s-au prăbușit. Imperiul Rus – aliat cu Anglia, Franța și, mai târziu Statele Unite – căzuse deja pradă comunismului.

Lumea nu avea să mai fie niciodată la fel. Primul Război Mondial a marcat sfârșitul ordinii vechi.

Promisiuni contradictorii pun scena pentru conflict

Nerăbdători să câștige războiul, Englezii au făcut promisiuni contradictorii Arabilor și Evreilor și de asemenea aliaților lor, Francezii și Rușii.

În noiembrie 1917, odată cu căderea Rusiei la bolșevici, revoluționarii s-au aflat deodată în posesia hârtiilor secrete dintre fostul regim țarist și guvernul provizoriu. Ei au publicat o înțelegere secretă făcută în mai 1916, numită înțelegerea Sykes-Picot, pentru sir Mark Sykes și George Picot, șefii negociatori Englez și Francez. Înțelegerea aceasta a arătat că Englezii și Francezii au avut planuri să taie Imperiul Otoman, împărțind prada între ei, fără să dea nici un teritoriu Arabilor.

În aceeași lună, numai cinci zile înainte ca bolșevicii să ia puterea în Rusia, Englezii au făcut faimoasa Declarație Balfour, numită după secretarul de externe, Arthur James Balfour. Declarația aceasta promitea suportul Englez pentru o patrie evreiască în Palestina. Promisiunile acestea contradictorii aveau să cauzeze probleme interminabile pentru englezi în anii următori – și chiar și mai mare probleme pentru Evrei și Arabi.

Arabii se luptaseră alături de englezi contra turcilor, contribuind la victoria Aliaților contra puterilor Centrale Europene. În schimb, ei se așteptaseră la complet control asupra pământurilor arabe, altele decât cele aflate deja sub controlul European colonial cum au fost Egiptul, Aden și Algeria. Ei s-au așteptat cu siguranță ca Arabia, Irac, Siria și Palestina să fie controlate direct și exclusiv de Arabi.

Palestina, numele modern al teritoriilor biblice antice ale Israelului și Iuda, adesea referite ca Țara Sfântă, fusese sub controlul Islamic din secolul 7, cu excepția unei perioade scurte în timpul Crucidelor în secolul 11. Evreii au putut să trăiască în Palestina dar orice încercare de a crea un stat Evreiesc avea să fie rezistată.

La conferința de pace de la Paris care a condus la semnarea tratatului de la Versailles, delegații arabi (și T. E. Lawrence) au fost trădați după cum aliații victorioși au împărțit imperiul Otoman în sfere de influență britanică și franceză. Liga Națiunilor, abia formată, a dat formal englezilor mandatul să guverneze peste Palestina, Transjordania și Irak. Francezii au primit un mandat asemănător să guverneze peste Siria și Liban. Nici Evreii și nici Arabii nu au primit ceea ce le fusese promis – cel puțin nu atunci.

Anglia moștenește o dilemă

Palestina a fost cea mai mare problemă. Pentru un timp Englezii au permis imigrarea nelimitată a Evreilor, dar aceasta a condus la protestele Arabilor. Temându-se de o preluare Evreiască, Arabii au cerut Englezilor să oprească emigrarea Evreilor. Ei s-au conformat – dar în ajunul celui de al doilea război mondial, în care 6 milioane de evrei aveau să fie omorâți de Holocaustul Nazist. Călea de scăpare în Palestina le-a fost întreruptă exact când a fost mai mare nevoie de ea.

În cele trei decade în care Englezii au controlat Palestina, harta politică a regiunii a continuat să se schimbe. Egiptenii și-au recăpătat suveranitatea în 1922 și Iracul în 1932, deși Anglia a continuat să aibă o continuă influență în ambele. Libanul a primit independența în 1941 de la Franța. Siria a urmat cinci ani mai târziu în 1946, în același an în care Anglia a creat un stat Arab-palestinian când a dat independența Transjordaniei (scurtat Iordan).

Urmând sfârșitul Războiului al Doilea Mondial în 1945, o Anglie epuizată a început retragerea ei din imperiu. Pakistanul și India au primit independența în 1947. O retragere din Palestina urma să aibă loc cel puțin un an mai târziu.

Englezii nu au mai putut să mențină pacea între Arabi și Israelii. Teroriști Evrei au explodat Hotelul Regele David, Statul Major Englez în Ierusalim, cu pierderea aproape a 100 de soldați englezi. La fel ca în India, nu a mai fost suport acasă pentru ca Anglia să riște viețile oamenilor ei pentru ca să păstreze pacea între forțe inamice. Anglia a anunțat Națiunile Unite formate recent., succesorul ante-belice Liga Națiunilor, că ei vor părăsi Palestina, dând Națiunilor Unite șase luni preaviz.

Nașterea Israelului

Națiunile Unite au votat să împartă Palestina între Arabi și Evrei, cu Ierusalimul urmând să devină un oraș internațional. Israelii au acceptat planul, dar Arabii l-au respins. În timp ce Englezii au plecat, conducătorii evrei au proclamat nașterea națiunii independente evreiești a Israelului în seara de 14-15 mai, 1948. În ore, armatele a cinci națiuni arabe au atacat Israelul, hotărâte să distrugă noul stat cu o populație de numai jumătate de milion.

Războiul a durat până devreme în anul următor, cu Israelul câștigând teritorii în plus față de cele acordate de rezoluția ONU. Cei mai mulți arabi din regiunile acelea au părăsit țările lor și au rămas refugiați de atunci încolo, consemnați la așezări temporare, pe Malul de Vest, Gaza, Liban, Siria, Iordan și Egipt. Acelor Arabi care au rămas în Israel, li s-a acordat cetățenia noii țări – și, ironic, astăzi se bucură de libertate personală considerabil mai multă decât compatrioții lor Arabi din țările conduse de Arabi.

Au urmat mai multe războaie. În 1956, Israelul s-a dat de partea Englezilor și a Francezilor împotriva Egiptului, într-o încercare de a lua înapoi Canalul de Suez, confiscat

de guvernul revoluționar al Egiptului. Intervenția Americană a forțat afară pe cele trei națiuni și a dat o mare stimulare a naționalismului Arab. În decurs de câțiva ani, Francezii a pierdut Algeria, și a devenit fără importanță în regiune. Englezii au pierdut aproape tot imperiul în cadrul a zece ani dela criza Canalului de Suez și s-au retras complet din regiune în 1971.

Americanii și Sovieticii i-au înlocuit, cele două antagoniste ale războiului rece, folosind state de mandate în Orientul Mijlociu ca să contracareze interesele și ambițiile celuilalt.

Ridicarea unui val de naționalism arab

Una dintre cele mai semnificative dezvoltări în regiune urmând Tratatul dela Versailles sfârșind Primul Război Mondial a fost nașterea naționalismului Arab. Frustrat de trădarea puterilor Europene, Irac s-a răzvrătit împotriva conducătorilor lor Englezi. În curând Englezii au regretat amestecul lor în Irac, care i-a costat o mulțime de bani pentru puțină răsplată sau deloc. Într-un moment când ei erau deja slăbiți financiar după ce luptaseră Primul Război Mondial pentru mai bine de patru ani, ei s-au aflat acum forțați să păstreze pacea într-o regiune dușmănoasă.

Stabilirea patriei independente a Israelului a fost de asemenea de o semnificație mare. Fără îndoială că istoria Orientului Mijlociu urmând al Doilea Război Mondial, ar fi fost complet diferită dacă nu ar fi fost creat statul Israel. A fost destul de greu pentru Arabi să accepte dominația Europeană a unor porțiuni din lumea Arabă, dar acum ei trebuiau să dea față cu ceea ce ei considerau o colonie de necredincioși occidentali care intenționau să trăiască permanent pe pământ Arab.

Inițial Arabii nu au dat vina pe Vest pentru existența Israelului. În zilele de început ale Statului Evreiesc, țările comuniste din Estul Europei au jucat un rol vital asigurând că Israelul a avut arme cu care să se lupte cu armatele Arabe. Pentru că mulți Israeliți au trăit o existență comunală în gospodării colective numite

kibbutzim, țările din blocul Sovietic au crezut că Israelul avea să le fie o platformă în Orientul Mijlociu, o regiune încă sub dominația puterilor imperiale Europene dela acea epocă.

Mai târziu, Evreii Americani, vor fi instrumentali în asigurarea suportului american pentru ceea ce este, de asemenea, singura democrație Occidentală în regiune. Sovieticii între timp au găsit în regiune o altă platformă.

Frustrați pentru înfrângerea lor în războiul din 1948 pentru distrugerea Israelului și furioși pentru corupția conducătorului lor, regele Farouk, ofițerii armatei egiptene au răsturnat monarhia în 1952, stabilind în Egipt o republică revoluționară, care a inspirat și pe alții prin toată regiunea. Visul unității Arabe părea să fie aproape împlinit.

Noua conducere radicală a lui Gamal-Abdel Nasser i-a inspirat pe Egipteni, și pe toți Arabii, să dea afară influența occidentală. Nasser a naționalizat Canalul de Suez, al Englezilor și Francezilor, provocând o misiune militară Engleză-Franceză-Israelită care să recupereze canalul și să răstoarne guvernul radical-arab care amenința interesele Occidentului și ale Israelului. Administrați lui Eisenhower, cu teamă pentru creșterea influenței sovietice, în regiune, i-a forțat pe aliați să se retragă. Dar Sovieticii au intrat oricum, susținând Egiptul și celelalte națiuni arabe contra

Israelului pentru următorii 25 de ani. Washington și Moscova au fost mult amestecate în regiune.

După Egipt, a fost rândul Iracului să răstoarne monarhia pro-vest. Este de notat că regii și alți conducători ereditari din Lumea Arabă au fost de obicei educați în Vest, cei mai mulți în Anglia și Statele Unite, astfel că ei tindeau să fie pro-vest. Mai important, ei sunt adesea occidentalizați ceea ce îi irită pe supușii lor mai religioși.

În 1932 Anglia a părăsit Iracul cu un sistem guvernamental stabilit, o monarhie constituțională cu o adunare aleasă de-a lungul liniilor engleze. Nici una nu a supraviețuit prea mult după plecarea englezilor. Armata, importantă sub Otomani, a luat conducerea într-o lovitură sângeroasă în care Hașemitul rege Feisal și cei mai mulți membrii ai familiei regale au fost măcelăriți. Guvernul constituțional nu a avut succes în lumea Arabă și a avut puțin succes altundeva între Musulmani.

Eventual Iracul a ajuns sub dominația dictaturii lui Saddam Hussein. Asemănător, regele Idris al Libiei a fost răsturnat în 1969 și înlocuit de radicalul conducător anti occidental, colonelul Muammar Gadhafi. Pe măsură ce monarhiile erau răsturnate republicile ce au urmat au devenit dictaturi. Siria chiar a devenit o republică dinastică, cu fiul președintelui precedent luând controlul după moartea lui. Aceasta va fi copiată fără îndoială în alte țări arabe. Cu siguranță că a fost intenția Iracului înainte de Războiul Golfului din 2003 care a condus la căderea lui Saddam Hussein.

În 1958 Egiptul Siria, Yemen și Statele Unite Arabe au format Republica Arabă Unită, într-o încercare la unitatea Arabă, care însă nu a durat, continuând

numai până în 1961. Dar dorința pentru unire a rămas.

Un motiv în spatele acestui scop persistent a fost ca să se opună militar mai eficient Israelului. Statul Evreu a realizat totuși încă o victorie militară în Războiul de Șase Zile din 1967. Provoacat de armatele arabe, Israelul a luptat un război rapid care a dus la obținerea controlului Malului de Vest (luat de Iordan în războiul din 1948), dealul Golan (mai înainte proprietatea Siriei) și Gaza Strip (luată de Egipt în războiul din 1948). În plus, pentru prima dată dela *dispersare*, Evreii au avut controlul Ierusalemului.

Mai multe victorii au urmat în războiul mai lung din Octombrie 1973, adesea numit Războiul Yom Kippur pentru că începuse cu un atac multinațional Arab în Ziua Ispășirii, ziua cea mai sfântă a anului pentru Evrei. Între războaiele acestea a început terorismul Palestinian, și după războiul din 1973 Lumea Arabă a folosit pentru prima dată arma petrolului pentru a pune presiune pe Occident, mărirind de patru ori prețul petrolului și destabilizând economia mondială.

Toate înfrângerile acestea au convins Arabii că este nevoie de unire. Dar unirea i-a evitat. Astăzi, cele mai multe dintre țările din regiune sunt guvernate fie de monarhiile musulmane conservative sau naționaliști radicali și despotici. Deși în unele aspecte formele acestea de guvernare sunt opuse, ambele mențin cu o mână de fier puterea asupra popoarelor lor.

În caldronul acesta de naționalism, resentiment către Occident, ură pentru Israel și frustrație între cetățeni cu propriile lor guverne și conducători, o forță veche a reapărut să aducă terorismul și preocupările serioase la inima Occidentului – fundamentalismul Islamic.

Vechile imperii date la o parte

Dar naționalismul arab a fost de ne-oprit. Dorința pentru unitate Arabă încă era în mințile oamenilor din întreg Orientul Mijlociu.

Arabii nu au fost singurii care să se rupă de conducerea Europeană colonială. Națiuni noi în jurul lumii, se nășteau cu căderea imperiilor Europene după al doilea război mondial. Primul război mondial a văzut căderea acelor imperii europene care au guvernat peste mari porțiuni ale Europei. Acum, imperiile care au avut colonii în jurul lumii le-au urmat. Niciodată mai înainte nu s-a schimbat harta lumii atât de dramatic.

Pentru a ilustra cât de dramatic a avut loc o schimbare, să ne dăm seama că imediat după Tratatul de la Versailles din 1919 nu au existat națiuni arabe independente. În afară de Persia (Iran) și Afganistan, ambele țări ne arabe, nu au existat nicăieri în lume națiuni Islamice independente.

Răsturnarea sultanului Otoman, a condus la stabilirea Republicii Turce cu caracter secular – adică, în timp ce populația a rămas în majoritate Islamică, guvernul a devenit oficial secular și s-a mișcat într-o direcție occidentală. Deși Egiptul a fost independent din 1922, regele lui nu a fost un Arab, și Englezii încă dominau țara din culise. Toate celelalte regiuni Islamice ale lumii erau sub control European. Foarte neobișnuit, cea mai mare putere Islamică a epocii a fost Marea Britanie prin aceea că controla sub-continentul Indian incluzând ceea ce acum sunt Pakistanul, Bangladesh și Sri Lanka.

Astăzi sunt 57 de națiuni Islamice, cele mai multe conduse de Musulmani. Aceasta include 22 de țări Arabe, care controlează majoritatea rezervelor cunoscute de petrol din lume – sângele vieții economiei lumii. Este deci de mirare că Orientul Mijlociu și Islamul au venit deodată pe primul plan al afacerilor lumii?

Fundamentalismul Islamic reînvie

Arabii numesc Cruciadele *al-Salibiyyah*. Numele este foarte emotiv pentru ei, amintindu-le de atrocitățile Europene făcute în timpul celor 200 de ani de campanie pentru a aduce Țara Sfântă sub controlul Catolic.

Pentru popoarele din lumea Arabă, acelea nu au fost *singurele* cruciade. În mințile lor, au fost încă două cruciade care au urmat.

Următoarea cruciadă a fost perioada colonială când lumea Arabă a venit sub controlul Englezilor, Francezilor și a altor puteri europene. Aceasta a frustrat visul Arabilor pentru unitate și a adus un sens de inferioritate pentru că au fost incapabili să-i răstoarne pe Europeni pentru o perioadă atât de lungă.

Cruciada *curentă* este aceea care, în ochii fundamentalistilor, amenință cel mai mult modul lor de viață. Este ceea ce adesea este numit *imperialismul American*. Spre deosebire de Englezi și Francezi, Americanii nu au făcut nici o încercare să anexeze vreun teritoriu Arab ca o colonie a Statelor Unite. Americanii înșiși au fost original sub control colonial și au luptat un război revoluționar ca să se scape de el și să-l înlocuiască cu republica Americană modernă, deci Americanii nu sunt înclinați să colonizeze cum au făcut Europeanii secolului 19.

Totuși, din inadvertență, cultura Americană amenință modul de viață tradițional a întregii lumi Islamice. Acesta este un motiv principal de resentiment dacă nu de-a dreptul de ură contra Statelor Unite.

În parte acesta este rezultatul avansului tehnologic. Radioul și televiziunea au adus cultura Occidentală în casele oamenilor peste tot globul. Filmele americane sunt universale; oriunde te-ai duce în lume ele apar să fie accesibile. Mesajul pe care îl transmit nu este bun. Ele descriu o țară imorală și foarte violentă, departe de realitatea multor familii Americane – dar audiența străină nu știe asta. Ele descriu de asemenea femei liberate și puțin îmbrăcate, copii atotștiutori care arată dispreț pentru părinții lor – ambele foarte jignitoare valorilor Islamice.

Pătrunderea culturii Occidentale s-a înrăutățit în anii recenti prin introducerea televiziunii prin sateliți. Acum, și mai multă lume poate privi filmele Occidentale și spectacolele de televiziune, rezultând într-un mereu crescând sentiment anti american.

În plus, lumea prin întreaga lume Arabă poate vedea noutățile din fiecare seară cu suferința Palestinienilor, lucru pentru care ei învinovătesc Statele Unite. Logica lor este simplă – Israel omoară Palestinieni, America susține Israel, deci pune vina pe America.

Pentru că America este deja percepută că o țară violentă, este considerată deci ca fiind responsabilă pentru violență. Exacerbând sentimentele și mai mult a fost acțiunea militară a Americanilor contra Musulmanilor, văzută ca o poziție anti Islamică din partea Statelor Unite.

Faptul că Statele Unite și aliații ei au susținut Musulmanii împotriva Serbilor și Croaților în războaiele din Balcani din 1990 este ne băgată în seamă. Din perspectiva multora din lumea Musulmană, eliberarea Americană a Afganilor de sub opresiunea regimului Taliban din Afganistan în 2001-2002 și războiul din Irak pentru a-l scoate de la putere pe Saddam Hussein în 2003, au fost simple atacuri asupra compatrioților Musulmani. Trebuie să ne reamintim că multe țări nu permit libertatea presei sau a undelor de radio, și noutățile sunt de obicei controlate și foarte mult denaturate. Aceasta este adevărat atât pentru lumea Arabă cât și aceea Musulmană.

Rădăcinile extremismului Islamic

Asemenea factori au contribuit la nașterea fundamentalismului Islamic. Nu este un fenomen nou. La fel ca și alte religii, fundamentalistii vin și se duc. Aceasta a fost situația cu Islamul după cum a fost cu Creștinismul nominal.

În secolul 18, Ibn Abdul Wahhab (1703-1792) s-a născut în ceea ce acum este Riyadh în Arabia Saudită. Discipolii lui, care formează o sectă de Sunni, sunt cunoscuți ca Wahabiști. Ei sunt cea mai extremistă ramură a Islamului – violenți, intolerabili și fanatici. Ridicarea lor la proeminență în Arabia nu a fost rezultatul Cruciadelor Europene, ci decadența Sultanilor Otomani. Ibn Abdul Wahhab a stabilit un stat în peninsula Arabă care era modelat după *Ummah* secolului al șaptelea, o comunitate Islamică care ar trăi după *sharia*, legea Islamică.

Wahhabismul încă este religia dominantă din Arabia Saudită, și are mulți discipoli în statele Golfului Persic. Din această regiune au venit teroriștii care au lansat atacul din 11 septembrie, 2001, asupra Centrului de Comerț Mondial [World Trade Center] în New York. Se spune că nu toți Musulmanii sunt teroriști, dar că toți teroriștii sunt Wahhabi. Deși aceasta este o exagerare, este adevărat că cele mai multe moschee din țările Occidentale sunt finanțate de Saudi, cu imami învățând adepții lor interpretarea Wahhabă a Koranului. Atât de devreme cât 1801, adepții lui Wahhab îi omorau pe toți cei care li se opuneau – ei au căzut asupra orașului Șiiit al Karbalei în anul acela și au omorât 2000 de civili nevinovați.

Fundamentalismul, totuși, nu a fost limitat la Arabia. Mai târziu în același secol Englezii au luptat cu un om care pretindea că era *mahdi* în Sudan, un alt fundamentalist care vroia să-i unească pe toți Arabii într-un război sfânt contra tuturor necredincioșilor invadând din Occident. Englezii l-au învins și au continuat să domine regiunea până după AL Doilea Război Mondial.

Fundamentalistii lovesc înapoi

Fundamentalismul Islamic avea să afecteze Occidentul din nou în 1979. De data aceasta Statele Unite a fost ținta când cel mai puternic aliat din regiune al Americii, șahul Iranului, a fost răsturnat de masele fundamentaliste. Șahul Iranului a fost pro - Occident și, cu ajutor de la Statele Americii și-a clădit forțele ca să devină cea mai puternică putere miliară din Golful Persan, regiunea bogată în petrol de importanță economică vitală și interes strategic întregii lumi Occidentale.

Șahul a fost răsturnat de discipolii extremistului Șiiit Ayatollah Khomeini. Studenți militanți au ocupat ambasada americană din Teheran și au ținut prizonieri duzini de

americani pentru 444 de zile. Occidentului îi era teamă că extremismul Islamic avea să se răspândească în alte țări din regiune.

Acesta a fost de asemenea anul în care Sovieticii au invadat Afganistanul. Forțele de acolo răsturnaseră regele lor în 1973 și eventual luase controlul un guvern pro comunist. Când și acesta a fost răsturnat, Moscova a intervenit. Intervenția lor a fost un război lung, costisitor, demoralizant, care a condus direct la prăbușirea Uniunii Sovietice o decadă mai târziu.

Statele Unite, preocupate de înaintarea Sovietelor în jurul lumii, i-a ajutat pe răzvrătiții Afgani contra dominației Sovietice. Ei au început să furnizeze arme prin Musulmanii Pakistanezi la *mujahadinii* Afgani, forțele partizanilor care erau conduse de Osama bin Laden. Eventual Sovieticii au fost învinși, țara lor prăbușită și cu Afganistanul venit sub controlul fundamentaliştilor Sunni numiți Taliban („studenti,” referindu-se la acei care erau învățați în seminariile Islamice, sau *madrasas*). Cu prăbușirea Uniunii Sovietice, largi țări din Asia Centrală s-au rupt de Rusia și au devenit republici Islamice independente, deci crescând și mai mult numărul națiunilor Islamice din jurul lumii.

Fundamentalistii Islamici au devenit repede o forță principală prin toată lumea Islamică. Ei erau atractivi în special oamenilor săraci frustrați și mâniți de conducători care adesea trăiau o viață luxurioasă în timp ce poporul lor suferea în sărăcie și opresiune. Asemănător, în țările Occidentale, fundamentalistii Islamici propovăduiau săracilor și în închisori unde au câștigat mulți recruți. Prin toată lumea Arabă lumea se plictisea de regimurile lor dictatoriale care înlocuiseră regii corupți. Noii președinți s-au dovedit a nu fi cu nimic deosebiți.

Fundamentalistii au aflat în curând că puterea nu poate fi câștigată întotdeauna prin proces democratic. În Algeria ei au câștigat alegerile din 1992, înlocuind guvernul naționalist Arab care dusesse Algeria la independența de Franța 30 de ani mai devreme – urmând o rebeliune care durase opt ani. După 30 de ani, condițiile economice ale populației se înrăutățise cu mulți, ironic, trebuind să plece în Franța numai pentru a supraviețui.

Fundamentalistii apăruseră mai bine organizați și au fost cu siguranță mai cinstiți. Dar armata a pășit înăuntru să oprească guvernul fundamentalist. De atunci, Algeria a suferit numeroase atacuri ale forțelor fundamentaliste, și mai mult de 100.000 de algerieni au fost omorâți. Sprijinul Franței pentru intervenția armată a crescut resentimentul și neîncrederea în Occident – toată vorbăria Occidentului despre democrație se părea că contează prea puțin când a fost nevoie.

Nu dușmani din totdeauna

În pofida celor mai bune eforturi ale jucătorilor în procesul curent de pace din Orientul Mijlociu, națiunile Arabe și Evree încă au greutăți coexistând în pace. Totuși nu au fost dușmani din totdeauna. Într-adevăr, pentru secole evreeii au înflorit în civilizația arabă.

La scurt timp după moartea lui Mohammed în 632 A.D., Arabii au început să cucerească mari bucăți ale

lumii cunoscute de atunci. Curând ei ocupau Africa de Nord, Arabia, Palestina, Persia, Sicilia, Sudul Italiei, mare parte din Turcia și Spania. Pentru următoarele câteva secole, civilizația Arabă a fost considerabil cu mult mai avansată decât echivalenta ei Europeană.

Bertrand Russel a descris modul în care Evreeii au înflorit sub Arabi, în cartea sa *Istoria filozofiei Occidentale* (History

of Western Philosophy). După ce descrie persecuția Evreilor în Europa Creștină, și lipsa corespunzătoare a contribuțiilor culturale Evreiești, Russel continuă: „În țările Mahomedane, dimpotrivă, Evreii în cele mai multe cazuri nu au fost deloc tratați rău. În special în Spania Maoră, ei au contribuit la educație...Atunci, când Creștinii au recucerit Spania, au fost în mare parte Evreii care le-au transmis învățătura Maorilor. Evreii educați, care au cunoscut Ebraica, Greaca și Araba, și au fost familiari cu filozofia lui Aristotel,

au împărtășit cunoștințele lor cărturarilor mai puțin învățați” (1969, p. 324).

Redescoperirea Europei, de către Arabi și Evrei, a multor texte Grecești a condus eventual la Renaștere și la ridicarea culturii Europene. Astăzi Europeanii, Arabii și Evreii ar avea mult de câștigat din cooperare. Trist, cruciade, persecuții și jihad, au fost prea obișnuite în cultura lor.

Totuși, la venirea lui Hristos, Mesia, descendenții celor trei grupuri vor învăța să înflorească în cooperare și pace.

Schimbând poziția contra Statelor Unite

Anii 1990 au văzut creșterea nemulțumirii îndreptate contra Statelor Unite, acum forța Occidentală dominantă și singura supra putere rămasă.

Războiul Golfului Persic condus de US împotriva Iracului în 1991 a primit o mare măsură de suport din partea altor națiuni Arabe. Conducătorul Iracului, Saddam Hussein, trimisese forțele sale în Kuveitul vecin, anexând mica țară producătoare de petrol. Justificarea lui pentru această invazie data înapoi în zilele Imperiului Otoman când ceea ce este acum Kuveit făcea parte dintr-o zonă administrativă a imperiului care includea și o mare parte din Irak.

Statele Unite și aliații lor au învins Iracul, dar frica de Saddam Hussein a rămas pentru că era știut că Iracul poseda arme de distrugere în masă, cum ar fi armele chimice sau bacteriologice, și urmărea cu agresivitate să dezvolte arme nucleare. La vremea când frica aceasta a ajuns la apogeu cu Războiul cu Irac din 2003, Statele Unite au aflat că mulți din aliații primului război din Golf nu mai erau susținători. Între timp lumea se schimbase.

Marele punct de schimbare a fost septembrie 11, 2001. Ca și cu asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand din secolul precedent, aceasta urma să schimbe totul. Lumea nu a mai fost la fel de atunci.

Imediat după atacurile teroriste din New York și Washington, D.C., când teroriștii au zburat avioanele răpite în World Trade Center și Pentagon, lumea a fost în general simpatizantă cu America. Dar într-un an după ce America a răspuns cu războiul ei contra terorismului, demonstrând puterea ei extraordinară în Afganistan, și privind înainte către conflicte posibile contra a ceea ce Președintele Bush a numit „Axa Diavolului,” în ochii multora rolul Americii s-a schimbat din victimă în agresor.

Resentimentul suprimat împotriva supra puterii dominante a lumii și frica de izolare și posibil terorism din cauza de a fi prea apropiat aliat al Statelor Unite, a contribuit la respingerea internațională a rolului Americii ca polițist al lumii. Din ce în ce mai mult aliații, inclusiv unii americani, au început să învinovățească America pentru 11 septembrie, pretinzând că a fost un răspuns justificat contra politicii externe Americane.

În 2003, în ochii multor musulmani și a conducătorilor lor, America a creat un precedent invadând Iracul pentru a-l înlătura pe Saddam Hussein. Dacă un președinte poate fi înlăturat, toți ceilalți conducători din regiune au simțit că și ei pot fi înlocuiți la fel prin

forța militară a Statelor Unite. În plus, mânia publică crescuse la vederea suferințelor Palestinienilor, cu accesul la televiziunea prin satelit – și în special al-Jazeera, prima stațiune de satelit de limbă Arabă transmițând din Qatar în Golful Persic.

Mânia crește urmând Războiul Golfului din 1991

În 23 februarie, 1998, ziarul de limbă arabă bazat în Londra, *al-Quds al-Arab*, a publicat un articol intitulat „Declarația Frontului Lumii Islamice pentru Jihad împotriva evreilor și a Cruciaților.” Osama bin Laden, și alți conducători ai grupurilor militante din Egipt, Pakistan și Bangladesh au fost între semnatari.

Declarația, a cărei traducere a apărut într-un articol de Bernard Lewis, în revista *Foreign Affairs* [Afacerile Externe], numărul din Noiembrie - Decembrie 1998, a început prin citarea câtorva pasaje militante din Kuran și vorbe ale lui Mohammed, după care a continuat:

„Pentru că Dumnezeu a așezat peninsula Arabică, a creat deșertul ei, și a înconjurat-o cu mările ei, nici o calamitate nu i s-a întâmplat cum sunt aceste gloate de Cruciați care s-au răspândit în ea ca lăcustele, umplându-i pământul, consumându-i fructele și distrugându-i verdeața (frunzele); și aceasta într-o vreme când națiunile se dispută contra Musulmanilor ca mâncării luptându-se în jurul unui castron de mâncare.”

Declarația continuă, condamnând Statele Unite pentru trei motive:

„Primul – Pentru mai bine de șapte ani Statele Unite a ocupat pământurile Islamului în teritoriul ei cel mai sfânt, Arabia, prădându-i bogățiile, copleșindu-i conducătorii, umilindu-i popoarele, amenințându-i vecinii și folosindu-i bazele din peninsulă ca un vârf de lance să se lupte contra popoarelor vecine islamice...”

„Al doilea – În ciuda distrugerii imense cauzate asupra poporului Irac din

mâinile alianței Cruciați - Evrei și în ciuda groaznicului număr de morți, depășind un milion, Americanii totuși, încearcă încă odată să repete acest măcel îngrozitor...

„Al treilea – În timp ce scopurile Americanilor în aceste războaie sunt religioase și economice, ele servesc de asemenea neînsemnatului stat al Evreilor, ca să distragă atenția dela „ocuparea lor a Ierusalemului și uciderea Musulmanilor din el.”

Semnatarii conchid că aceste „crime” echivalează cu „o declarație clară de război de către Americani împotriva lui Dumnezeu, Profetului Lui și a Musulmanilor.” Declarația le reamintește cititorilor că de a lungul secolelor, *ulema* – autoritățile în teologie și legea islamică – au declarat în unanimitate că atunci când pământurile Islamului sunt atacate de dușmani, datoria personală a fiecărui Musulman este *jihad* – un conflict religios pe care nici un Musulman nu-l poate ignora.

Sensibilitățile asupra Arabiei datează cu aproape 1400 de ani în urmă, la începuturile Islamului. Comentând asupra declarației, Profesorul Lewis, profesor emerit de studii ale Orientului Mijlociu la Universitatea Princeton și o autoritate recunoscută asupra Orientului Apropiat, scrie: „Istoricii clasici arabi ne spun că în anul 20 după *hijra* (mutarea lui Mohammad dela Mecca la Medina) corespunzând cu anul 641 al calendarului Creștin, Califul Ulmar a decretat că Evreii și Creștinii ar trebui să fie scoși din Arabia pentru a împlini un ordin murmurat de Profet pe patul de moarte: „Să nu fie două religii în Arabia.” Popoarele în discuție

au fost Evreii din oaza Khaybar la nord și Creștinii din Najran la sud.”

El continuă: „...Expulsia minorităților religioase este extrem de rară în istoria Islamică – spre deosebire de Creștinismul medieval unde evicțiile Evreilor și ...ale Musulmanilor au fost normale și frecvente...Dar decretul a fost final și ireversibil, și de atunci și până acum țara sfântă a Hijazului (regiunea dintre Mecca și Medina și uneori aplicat Arabiei Saudite) a fost un teritoriu interzis pentru ne Musulmani...Pentru un ne musulman chiar și pusul piciorului pe pământul sfânt este o ofensă capitală.

„În ce privește țara lor sfântă, mulți Musulmani au tendința să definească lupta – și uneori de asemenea și dușmanul – în termeni religioși, văzând trupele Americane trimise să elibereze Kuveitul și să salveze Arabia Saudită de Saddam Hussein ca invadatori și ocupanți infideli. Percepția aceasta este mărită de supremația fără discuție a Americii între puterile lumii infidele.”

Lucrarea Profesorului Lewis, scrisă cu trei ani înainte de atacurile asupra World Trade Center și Pentagon, conchide cu cuvintele acestea:

„...Unii Musulmani sunt gata să aprobe, și câțiva să aplice, interpretarea extremă a Declarației a religiei lor. Terorismul are nevoie de numai câțiva. Evident, Occidentul trebuie să se apere prin orice mijloace care vor fi efective. Dar în crearea de strategii pentru a-i combate pe teroriști, cu siguranță că ar fi de ajutor să înțelegem forțele care îi conduc.”

Scriitorul și istoricul de afaceri religioase, Karen Armstrong, ne ajută de asemenea să înțelegem fundamentalismul Islamic în cartea ei *Islam*. Ea observă că, în timp ce secolul XX s-a terminat, „unii Musulmani...au făcut violența sfântă o datorie Islamică principală. Acești

fundamentalisti adesea numesc colonialismul Occidental și imperialismul Occidental post-colonial *al-Salibiyyah*: Cruciada.”

Acesta este un nume înfricoșător pentru Musulmani, reamintindu-le încleștările violente, între forțele Creștinismului medieval și Islam, aproape 1000 de ani în urmă. Armeele Europene s-au dus într-o serie de Cruciade ca să elibereze locurile sfinte Creștine de sub ocupația Islamică, adesea comițând atrocități oribile în timpul acelei perioade.” Cruciada colonială a fost mai puțin violentă dar efectul ei a fost mult mai distrugător decât războaiele sfinte medievale,” observă ea. Valorile culturale Occidentale au afectat cu mult toate țările din lume și sunt odioase multora.

Karen Armstrong continuă: „*Peste tot în lume, după cum am văzut, lumea în toate credințele principale s-au clătinat sub impactul modernismului occidental, și au produs o religiozitate combativă și adesea intolerantă pe care noi o numim fundamentalism*” (2000, p. 180, accentuarea adăugată).

Mișcările fundamentaliste nu sunt limitate numai la Islam. Nici nu sunt încleștările religioase limitate numai între Creștinism și Islam. India predominantă Hindu a observat un conflict între fundamentalistii Hindu și minoritatea Musulmanilor.

Totuși, conflictul dintre Creștini și Musulmani a fost o temă constantă a istoriei pentru 14 secole. Conflictul acesta nu este limitat numai la lumea Occidentală. În anii recentii Indonezia a observat violență îngrozitoare cum Musulmanii au plecat ca nebunii decapitând Creștinii. Cele două religii au luptat un război civil în națiunea Africată a Sudanului pentru mai mult de trei decenii. Războiul din Chechnia între Rusia și Chechnicii localnici este un

război între Creștini și Musulmani. Și, bine-nțeles, Balcanii au fost un punct de conflict între cele două religii pentru generații.

Deși națiunile Islamice își au diviziunile lor interne adesea serioase, tipic între fundamentalistii Islamici și conducătorii naționali mai moderați, nici o țară musulmană nu permite misionarilor Creștini să activeze liberi sau Creștinii să imigreze și să primească cetățenia.

Aceasta a asigurat că țările islamice au rămas esențial Musulmane, cu oarecare toleranță pentru religiile minoritare care predatează Islamul. În contrast, națiunile Occidentale au permis o emigrare semnificativă din țările Musulmane după al doilea război mondial, și acum marea minoritate Musulmană complică încercările guvernelor occidentale de a avea de a face cu acest conflict în creștere.

Fundamentalismul islamic câștigă teren

Cu mult înainte de 11 septembrie amenințarea pentru Statele Unite din parte terorismului Islamic devenise aparentă. Într-un articol din numărul noiembrie-decembrie 1998 al Foreign Affairs [Afacerile Externe], citează dintr-o declarație împotriva occidentului publicat de Osama bin Laden și alți militanți (vezi „Mânia crește urmând războiul Golfului din 1991,” pagina 39).

Cerințele lor erau pentru retragerea trupelor din Arabia Saudită – țara cu Mecca și Medina, cele mai sfinte orașe ale Islamului. Ei au cerut de asemenea terminarea bombardamentului Iracului și a sancțiunilor impuse de Națiunile Unite împotriva acelei țări ca urmare a Războiului Golfului. Și, al treilea, ei condamnau suportul American pentru Israel contra Palestinienilor. (După victoria din războiul din Irac, Statele Unite s-au adresat tuturor acestor plângeri, anunțând că își va retrage trupele din Arabia Saudită, va ridica sancțiunile contra Iracului și va urma un plan nou pentru pace pentru Islam și Palestinieni.)

Urmând 11 septembrie America a suferit în continuare impedimente în timp ce fundamentalistii islamici au avut câștiguri adiționale într-un număr de țări. Conducătorul Pakistanului, Generalul Pervez Musharraf, un susținător al războiului contra terorismului al Washingtonului, a văzut țara sa alegând un guvern Islamic, deși generalul a reținut controlul țării.

Surprinzător, aproape 80 de ani după răsturnarea sultanului și declararea unei republici Islamice, Turcia a ales de asemenea o majoritate a partidului Islamic în alegerile din noiembrie 2002. Alte țări prin întreaga regiune la fel au exprimat câștiguri de către fundamentalisti.

Președintele Egiptului, Anwar Sadat a fost asasinat în 1982 de fundamentalistii Islamici, care 15 ani mai târziu au masacrat turiștii străini, vizitând monumentele antice ale Egiptului, într-un efort să submineze economia națională prin distrugerea industriei turismului.

În Indonezia, țara cea mai populată Islamic din lume, fundamentalistii au omorât Creștinii, iar în ultima parte a anului 2002 o bombă pe insula Hindu Bali a omorât 200 de turiști, jumătate din ei fiind Australieni. În India și secțiunile administrate de India din Cașmir, fundamentalistii musulmani au atacat Hindu și Creștini, încercând în mod deliberat să creeze un conflict între India și Pakistan, două dintre recentele puteri nucleare ale lumii.

În Africa, de asemenea, fundamentalismul Islamic și-a pus semnul. În Sudan, Musulmanii din nord persecută activ Creștinii din sud, chiar luând mii dintre ei în sclavie.

În statele nordice musulmane ale Nigeriei, a fost introdusă legea *sharia* și cel mai popular nume dat băieților nou născuți de la 11 septembrie, 2001, a fost Osama în onoarea lui Osama bin Laden.

Un factor în această creștere a fundamentalistilor Islamici este rata mare de naștere din țările Islamice. În țările cele mai înapoiate economic, jumătate din populație sunt oameni tineri, cum perechile tind să aibă de la șase la opt copii. Cum liniile de conduită economică în națiunile acestea adesea restrict activitățile de afaceri în loc să le încurajeze, mulți oameni tineri nu pot găsi de lucru.

Fără mijloace să suporte o familie, bărbații tineri nu se pot căsători. Promisiunea de a avea instantaneu fecioare tinere în momentul morții ca un martir în jihad, sau război sfânt, este tentantă, așa că ei cred că nu au nimic de pierdut în sacrificarea lor pentru avansarea scopurilor Islamice. Ca un incentiv în plus, unele guverna Islamice, au dat mii de dolari unei familii supraviețuitoare, o sumă princiară în mahalalele lagărelor de refugiați.

„Dece ne urăște lumea atât de mult?”

Atacurile teribile în 11 septembrie, 2001, asupra Centrului de Comerț Mondial [World Trade Center] și Pentagon, însoțite de comandarea și distrugerea subsecventă a patru avioane de pasageri, a fost condamnată universal de aproape toate guvernele, inclusiv unele care au fost tradiționale inamice ale Statelor Unite.

În mijlocul masacrului și al confuziei pe care au simțit-o Americanii, o întrebare pusă adesea a fost: „Dece ne urăște lumea atât de mult?” Filme ale oamenilor bucurându-se pe străzile altor națiuni au fost în profund contrast cu raporturile știrilor a expresiilor de simpatie și suport din jurul lumii. Evident ura împotriva Statelor Unite a crescut mai intensă și mai profundă în unele părți ale lumii. Pe bună dreptate, lumea dorește să știe dece.

Răspunsul simplu la întrebare este pentru că Statele Unite suportă Israelul. Creșterea frustrării cu situația din Orientul Mijlociu a mărit mânia contra Americii. Mulți în regiune cred că dacă Statele Unite ar pune mai mare presiune pe Israel, atunci ar face mai multe concesii Palestinienilor.

Existența Israelului este cu siguranță un factor contributor. Altul este prezența trupelor Americane și Engleze pe teritoriul Musulman (vezi „Mânia crește urmând Războiul Golfului din 1991,” pagina 39). Dar explicațiile acestea omit faptul că există ură și resentiment împotriva Statelor Unite în întreaga lume, nu numai în Orientul Mijlociu.

Fără îndoială, sunt mulți factori care contribuie la această creștere a sentimentului anti-American, dintre care cel mai mic este invidia pentru marea afluență a Americii. Dar una dintre scripturi ne poate ajuta să înțelegem dece s-a înrăutățit problema în ultimele decade: „Neprihănirea înalță pe un popor, dar *păcatul este rușinea popoarelor*” (Proverbe 13:34).

Nu cu mult timp în urmă, America era privită cu admirație de tot restul lumii. După ce toți regii și împărații lor nu au reușit să evite masacrul primului Război Mondial, Europeanii s-au uitat spre Președintele Woodrow Wilson să le arate o cale nouă și mai bună. Dar lipsa susținerii de acasă a însemnat că America nu a putut să stea implicată. A fost diferit după al doilea război mondial. De data

aceasta, Americanii au fost dedicați să ajute restul lumii și Statele Unite au preluat răspunderea de a conduce lumea liberă.

Chiar și în Orientul Mijlociu, combatanții s-au uitat la Statele Unite să preia conducerea. A fost Președintele Carter care a adus împreună Egiptul și Israelul. Președinți succesivi au fost amestecați în regiune și au putut întotdeauna să discute cu ambele părți. Dar în urma atacurilor din 11 septembrie, Americanii au privit Palestinenii dansând pe străzi și sărbătorind agonia Americii.

Este clar că respectul și aprecierea pentru America nu mai este atât de mare pe cât a fost mai înainte. Biblia ne poate ajuta să înțelegem schimbarea aceasta în soarta Americii.

Cartea Vechiului Testament Deuteronom, capitolul 28, promite binecuvântări pentru supunerea legilor lui Dumnezeu și blesteme – consecințe negative serioase – pentru nesupunere. Ar putea părea illogic să consideri aceasta ca o explicație pentru atacurile teroriste asupra Statelor Unite, dar faptul este că America nu mai este atât de respectată pe cât a fost, și sunt multe motive serioase pentru scăderea aceasta de respect.

Fundamentalismul islamic care sunt înapoia multora asemenea atacuri, au teamă de influența culturală a Americii asupra societăților lor. Desigur că ura și terorismul sunt răspunsuri profund rele și de ne scuzat, fără importanță pentru baza acestei gândiri. Într-adevăr, America este urâtă pentru multe principii drepte și care nu ar trebui să fie schimbate. Isus Hristos a fost și El urât și totuși El a fost o ființă omenească perfectă. Cu toate acestea, trebuie să considerăm că unele din sentimentele negative împotriva Statelor Unite au fost generate de vederi și comportări care sunt imorale și degradante pe plan național.

Spectacolele Televiziunii Americane și filmele subminează continuu familia tradițională, atât în Statele Unite cât și în jurul lumii. Caracterele sunt arătate adesea abia îmbrăcate, folosind limbaj urât, arătând lipsă de respect pentru cei în vârstă, și obsedați permanent de sex. Alte spectacole prezintă o imagine a unei societăți extrem de violente. Țările Occidentale, trist, au ajuns să fie atât de obișnuite cu asemenea imagini și comportări, că nu le mai pasă – dar țările mai religioase se simt din ce în ce mai amenințate de influențele acestea degenerate. Aceasta s-a înrăutățit în ultimul deceniu cu televiziunea cu satelit și Internetul acum la dispoziție peste tot.

Știrile scandalurilor perverse sexuale în vârful societății și a guvernului American au micșorat respectul pentru instituțiile politice americane. Știrile asupra acestora sunt mult mai răspândite ca rezultat al avansurilor în comunicații din ultimii câțiva ani.

În plus, Statele Unite este răspunzătoare pentru 80% din pornografia lumii, acum văzută gratuit în multe țări. În altele, teatrele ilegale de filme pentru adulți arată video americane pornografice. Deși este clar că este vorba de un standard dublu, multă lume privindu-le au numai dispreț pentru Statele Unite și chiar mai mult lumea religioasă care este îngrozită de exporturile perverse, totuși lucrative, ale Americii.

Deuteronom 28 arată că supunerea legii lui Dumnezeu rezultă într-o națiune fiind „dată întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ” (versul 1), după cum a fost cu Statele Unite în anii care au urmat începuturilor sale modeste chiar până la începutul celui de al doilea război mondial. Capitolul promite binecuvântări specifice pentru supunere, inclusiv suportul lui Dumnezeu contra puterilor inamice (versul 7). Istoria Americii arată

cu siguranță că națiunea a fost binecuvântată când comportarea și legile ei au fost bazate pe poruncile lui Dumnezeu.

Începând cu versul 15 vedem consecințele negative ale nesupunerii. Versul 16 zice: „Vei fi blestemat în cetate.” Acei trăind în multe orașe americane nu le mai găsesc nici în siguranță nici în afara primejdiei.

Mulți vor citi aceasta și vor crede că răspunderea pentru siguranța scăzută se află în altă parte. Totuși, în cartea lui Iosua, capitolul 7, conține povestirea unui om, Ahan, care comisese un păcat care afectase siguranța întregii națiuni.

Povestirea biblică arată clar că Ahan comisese păcatul de a fi luat pradă din recentul cucerit Jericho, împotriva instrucțiunilor directe ale lui Dumnezeu pentru poporul Israelului. Totuși judecata lui Dumnezeu a fost că întregul „Israel a păcătuit” (Iosua 7:11). Iosua a trebuit să-l caute și să-l pedepsească pe făptuitor înainte ca Israel să se poată aștepta să primească o altă victorie.

Relatarea aceasta arată clar importanța ca fiecăruia să se comporte într-un fel care „îi este plăcut lui Dumnezeu,” dacă este ca o națiune să culeagă binecuvântările.

Dilema Occidentului

Totuși, sărăcia nu este cauza principală a problemei. Aproape toți sinucigașii din septembrie 11, au venit din familii afluente, și Osama bin Laden, a venit dintr-una dintre cele mai bogate familii din Arabia Saudită. Mulți alți factori au contribuit la creșterea fundamentalismului arab și terorismului subsecvent, inclusiv problema Israel—Palestinian și dominarea culturii Americane.

Mai multă intervenție a Americii în regiune este foarte posibil ca numai să stimuleze mai departe flăcările fundamentalismului. Nici o țară din lumea arabă nu se poate spune că este stabilă politic. Toți sunt la risc din punctul de vedere al fundamentalistilor. America este prinsă într-o situație de pierdere. Armata Statelor Unite poate învinge în războaie, dar America nu este capabilă să câștige pacea.

O complicație în plus pentru America și alte țări, în special cele din Europa Occidentală, este prezența fundamentalistilor islamici în cadrul propriile lor hotare, în mare măsură ca rezultat al schimbării legilor emigrării după al doilea Război Mondial. Interesant, în timp ce cele mai multe națiuni Occidentale, permit emigrarea din țările musulmane și permit musulmanilor să devină cetățeni, nici o națiune Islamică nu permite lumii din țările Creștine să intre permanent, și să devină cetățeni, dacă nu se convertesc la Islam. Discipolii Islamului sunt conștienți că religia lor și liberalismul Occidental secular sunt incompatibile.

Un conflict continuu între lumea Islamică și Est este inevitabil – și a fost prezis în profeția Biblică, după cum vom vedea în capitolul următor.

Război și Pace în Orientul Mijlociu

Ierusalitul rămâne orașul cel mai contestat din lume, căzând forțelor invadatoare de mai mult de 20 de ori în toată istoria înregistrată. Țara unde Dumnezeu l-a trimis pe Avraam cu mai mult de 4000 de ani în urmă, se află la răscrucea de drumuri a trei continente. De asemenea este sfântă pentru trei religii.

Mai mult de 2500 de ani în urmă, Dumnezeu a dezvăluit profetului Daniel că țara poporului Lui avea să fie disputată de a lungul veacurilor (așa cum este descris în capitolul 3 al broșurii acesteia). Interesant, vedem un spațiu mare în profeția lui Daniel care prezice precis ce avea să se întâmple cu secole mai înainte. Pentru a înțelege aceasta trebuie să ne întoarcem din nou la Daniel 11.

Cum a fost explicat mai devreme, primele 35 de versuri din Daniel 11 sunt o relatare precisă, amănunțită a ceea ce urma să se întâmple poporului din Iuda prins în conflictul dintre dinastia Ptolemaică a Egiptului la Sud și Seleucizii din Siria la Nord. Conducătorii acestor împărății au fost descendenții generalilor lui Alexandru cel Mare, care de asemenea a fost prezis în cartea lui Daniel.

(Într-o interesantă adnotare istorică, Josephus, istoricul evreu al primului secol, descrie o întâlnire între Alexandru și Marele Preot Evreu la Ierusalim, care i-a indicat că venirea lui Alexandru fusese proorocită de Daniel cu mai mult de două secole înainte ca el să fi apărut pe scenă! Vezi *Antichitățile Evreilor* [Antiquities of the Jews], Cartea 11, capitolul 8, secția 5.)

Primele patru versuri care urmează în Daniel, versurile 35-39, apar să sară înainte în timp. Cum a fost explicat mai devreme, versurile 32-35 apar să se refere la Maccabeii credincioși, care nu au abandonat legile lui Dumnezeu pentru căile păgâne Grecești. Totuși versurile acestea apar să fie cu o dublă semnificație, pentru că grupul la care se referă în versul 35 continuă „până la vremea sfârșitului” – însemnând că este inclus poporul credincios al lui Dumnezeu în vremile Noului Testament, Biserica Lui.

Versul 36 continuă firul poveștii – dar la ce moment? Pentru că versul 40 avansează clar povestea în „vremea sfârșitului,” este posibil că versurile 36-39 se aplică la toată istoria regatului din Nord din epoca Maccabeilor și începuturile Bisericii Noului Testament continuând până la vremea sfârșitului (întocmai cum versul 35 se pare că se extinde din vremurile vechi până la vremea sfârșitului).

Și cine a fost regele din Nord în timpul perioadei acestea? În 65 B.C., Siria Seleucidă a fost absorbită de Imperiul Roman. Astfel imperiul *acela* devine atunci împărăția din Nord. Versurile 36-38 apar să descrie acțiunile împărăților romani și a succesorilor lor, conducând tot drumul până la conducătorul final din vremea sfârșitului, după cum vom vedea.

În timp ce dualitatea profeției ajută să avanseze cadrul de timp, însuși Antiochus Epifanes fiind un astfel de conducător al vremii de sfârșit, ne-am putea întreba de ce sunt asemenea sărituri majore în viitor.

Statul Israelului trebuia să fie stabilit pentru a se împlini profeția

Dece există acest spațiu de timp în profeția lui Daniel între lumea antică și lumea de astăzi – o perioadă de cel puțin 2000 de ani – numai cu amănunte puține și superficiale ale evenimentelor dintre perioade? Răspunsul este simplu: Pentru aproape 2000 de ani nu a fost nici o națiune Evreiască în Orientul Mijlociu. Restaurarea Statului Evreu în 1948 a făcut pe regii din Nord și din Sud să fie din nou relevanți în afectarea poporului evreu în Țara Sfântă.

Profeția vremii sfârșitului nu poate fi împlinită fără restaurarea Evreilor în patria lor. Deși națiunea lor este numită Israel, amintește-ți că 10 triburi al vechiului regat din nord cunoscut ca Israel au fost luate în captivitate de Asirieni mai mult de un secol mai devreme ca regatul Iuda (format de triburile Israelite al lui Iuda și Benjamin, cu o porție considerabilă de Leviți) să fie invadat și poporul luat în captivitate de Babilonieni.

Mulți dintre evrei s-au reîntors din captivitate, dar cele 10 triburi se pare că au dispărut. Biblia arată că în timp *toate* triburile se vor reîntoarce în Țara Promisă, dar până la momentul acesta numai tribul lui Iuda – sau cel puțin o parte din el – a fost restaurată în casa lui istorică.

În cartea profetică Zaharia citim că Ierusalemul și Iuda, (Evrei constituind statul modern al Israelului) sunt la centrul conflictului mondial imediat înainte de reîntoarcerea lui Hristos. *Dar evenimentul acesta proorocit nu poate avea loc fără restaurarea fizică a lui Iuda (numit acum Israel) într-o oarecare măsură în Țara Sfântă înainte de vremea sfârșitului.*

În Zaharia 14:3-5 vedem profeția aceasta despre venirea a doua a lui Hristos: „Ci Domnul Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalemului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miază noapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei...” Este clar că profeția aceasta este încă pentru viitor.

Versurile precedente arată că motivul pentru care oamenii trebuiau să fugă este că Ierusalemul urma să fie încă odată scena unei mari lupte: „Atunci *voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalemului.* Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate” (versul 2).

Mai înainte Zaharia înregistrase cuvintele acestea dela Dumnezeu: „Iată, voi prefăc Ierusalemul într-un potir de ameteire pentru toate popoarele de primprejur, și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalemului. În ziua aceea, voi face din Ierusalem o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica, vor fi vătămați, și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui” (Zaharia 12:2-3).

Iuda (Israelii, majoritatea cărora sunt Evrei) și Ierusalimul sunt destinate să fie în mijlocul evenimentelor de sfârșit al veacului. Națiunile care vor veni împotriva lui conduse atât de emoțional și ideologic încât nu vor fi capabile să gândească corect („amețirea” la care se referă Zaharia). Deja, unele națiuni și popoare sunt obsedate cu distrugerea patriei evreilor Israelul. Un alt profet ne spune despre căderea Israelului sfârșitul vremii (descendenții celor 10 triburi nordice) și Iuda (Evreii) împreună, în aparență în aceeași lună, un eveniment care nu a avut loc niciodată în istoria antică. Citim despre aceasta în Osea 5.

Condamnând Israelul și pe Iuda pentru repetata lor idolatrie, Dumnezeu zice: „Dar mândria lui Israel va fi martoră împotriva lui, și Israel și Efraim vor cădea prin nelegiuirea [păcatul] lor, și Iuda va cădea și el cu ei... Au fost necredincioși Domnului...acum îi va înghiți o lună nouă cu avuțiile lor” (versurile 5, 7). O lună nouă „care îi va înghiți” ar părea să însemne că ambii vor cădea în cadrul unei singure luni, o perioadă de 30 de zile (Pentru a înțelege mai bine unde sunt cele 10 triburi ale Israelului astăzi, cere sau coboar-o de pe Internet *Statele Unite și Anglia în profeția Biblică*).

Ce este „urâciunea pustiirii”?

În profeția Sa cea mai amănunțită despre sfârșitul vremii, Isus a zis: „...De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit proorocul Daniel, „așezată în locul sfânt” -cine citește să înțeleagă! atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți” (Matei 24:15-16). Despre ce vorbea El?

Cea mai lungă și mai precisă profeție din Biblie, Daniel 11, a înregistrat în avans cea ce urma să se întâmple cu împărățiile și națiunile care vor concura pentru controlul Țării Sfinte pentru secolele care urmează. Descrie, în amănunt uimitor, conducători și altă lume care au trăit mult după profeția lui Daniel și câteva secole înainte de Hristos (după cum este reprezentat în capitolul 3 al acestei broșuri).

Pentru multă din profeție împărățiile acestea erau Siria la Nord, condusă de descendenții lui Seleucus, unul dintre generalii lui Alexandru cel mare, și Egiptul la sud, condus de descendenții unuia dintre generalii lui Alexandru cel Mare, Ptolomeu.

Ridicarea unui conducător rău

Eventual profeția descrie un conducător Seleucid numit Antiohus IV, cunoscut de asemenea ca Antiohus Epifanes. Daniel 11:21 declară, „În locul lui se va ridica un om disprețuit, fără să aibă putere împărătească.” Cei mai mulți oficiali sirieni, oboșiți de excesele conducătorilor Seleucizi, l-au susținut pe uzurpatorul Heliodoros, care îl otrăvise pe regele precedent.

„Și,” profeția explică de Antiohus, „el va veni pașnic și prin uneltiri se va face stăpân pe regat” (versui 21, Biblia Ortodoxă Română). Arătând, ceea ce istoricii au numit „maniere Romane” și un mare număr de lingușiri, el și-a asigurat ajutorul vecinului regele Eumenes II al Pergamului, și al oficialilor de acasă, în expulzarea lui Heliodoros și obținerea tronului în 175 B.C. . Versul următor explică cum toți acei care se opun lui Antiohus vor fi înlăturați și distruși – și așa a fost.

La vremea aceea Siria guverna peste Țara Sfântă. Inclus între cei „înlăturați” este unul referit ca o

„căpetenie a legământului” (versul 22). Aceasta este o referință la un Evreu elenistic care și-a schimbat numele în forma greacă de Iason, care fusese numit de Antiohus ca înlocuitor al marelui preot peste sistemul de închinare al evreilor. El a fost dat afară din funcția aceasta de către Antiohus numai după trei ani mai târziu în favoarea unui alt grecofil (adică cineva promovând cultura greacă) apostat numit Menelaus.

După cum arată versurile 23-24, elemente ale conducerii evreiești au făcut o ligă, „un pact” sau un aranjament similar, cu Antiohus, și el a intrat în Țara Sfântă la început prietenos numai cu o forță mică.

Ce a însemnat liga sau pactul acesta? Cartea apocrifă 1 Maccabei, deși nu este Scriptură, ne oferă istoria perioadei aceleia. „În zilele acelea au plecat din Israel oameni răi, care au convins pe mulți, spunând „Să mergem și să facem un legământ cu păgânii care sunt peste tot în jurul nostru...” (1 Maccabei 1:11, KJV).

Continuând într-o versiune parafrazată a povestirii: „...Pentru că refuzul nostru de a ne alătura lor nu ne-a adus decât probleme.” Propunerea aceasta a avut apel pentru mulți oameni, și unii dintre ei au devenit atât de entuziasmați încât ei s-au dus la rege și au obținut permisiune să urmeze obiceiurile păgâne. Ei au construit în Ierusalem un stadion asemănător cu acelea din orașele grecești. Și-au făcut operații pentru a-și ascunde tăiatul împrejur, au abandonat vechiul legământ, au început să se asocieze cu păgânii și au făcut tot felul de acte rele,” (versurile 11-15, Versiunea Engleză de Astăzi [Today’s English Version]).

Chiar și așa, facțiunile apostate nu au abandonat complet sistemul de închinare evreiesc – cel puțin nu încă.

În orice caz, Antiohus în curând a trădat conducătorii Evrei luând dela bogăți ca să dea săracilor, dar numai ca un truc temporar pentru a câștiga suport dela populația evreiască (Daniel 11:24).

Antiohus își revarsă furia

Acum observă ce s-a întâmplat în 168 B.C. după ce regele a învins Egiptul: „În timp ce se reîntorcea în țara sa cu mari bogății, inima lui se va mișca împotriva sfântului legământ, astfel că el va cauza daune și se va întoarce în propria lui țară” (versul 28). După cum înregistrează 1 Maccabei, el s-a pus împotriva Evreilor, a masacrat pe mulți dintre ei și a jefuit templul din Ierusalem înainte de a se întoarce în Siria (1 Maccabei 1:20-28).

Antiohus atunci s-a îmbarcat într-o a doua aventură în Egipt, fără succes de data aceasta pentru că o flotă romană l-a forțat să renunțe la luptă și să înapoieze insula Cipru a Egiptului (Daniel 11:30). „...iar el, deznădăjduit, se va întoarce înapoi. Apoi, mâniaș împotriva legământului sfânt, nu va sta cu mâinile în sân; ci, la întoarcere, se va înțelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt” (versul 30). Antiohus și-a vărsat furia asupra Evreilor, totuși el le-a acordat favoruri speciale acelor dintre ei care și-au renegat religia.

După cum 1 Maccabei explică: „Când soldații au intrat Ierusalemul, comandantul lor a vorbit populației, oferindu-le condiții de pace și înșelându-i complet. Atunci el a lansat deodată un atac vicios asupra orașului, dându-i o lovitură puternică și masacrând multă lume. El a jefuit orașul, i-a dat foc și a dărâmat clădirile și zidurile. El și armata lui au luat femei și copii prizonieri și au capturat cirezile. Atunci Antiohus și armatele lui au construit ziduri înalte și turnuri solide în regiunea din nordul

Templului, transformându-l într-un fort...” (1 Maccabei 1:29-33, TEV).

Antiohus respinge legile lui Dumnezeu

Atunci a sosit ce era mai rău. Profetia lui Daniel a avertizat de Antiohus: „Și oști trimise de el vor sta și vor pângări locașul sfânt și cetatea, iar jertfa de fiecare zi o vor da de o parte și vor pune în loc urâciunea pustiirii” (Daniel 11:31, Biblia Ortodoxă Română).

Cartea 1 Maccabei ne dă amănuntele: „Antiohus a dat acum un decret că toate națiunile din imperiul lui își vor abandona obiceiurile proprii și vor deveni un singur popor. Toți păgânii (Gentilii) și chiar mulți dintre Israeliti s-au supus acestui decret. Au adoptat religia păgână oficială, au oferit sacrificii la idoli și nu au mai observat ziua de Sabat.

„Regele a trimis de asemenea mesageri cu un decret la Ierusalem și în toate orașele din Iudea, poruncind poporului să urmeze obiceiuri care erau străine țării. El le-a poruncit să nu mai ofere oferte de ars, oferte de grâne sau de vin în Templu, și le-a poruncit să trateze Sabatul și Festivalurile ca zile obișnuite de muncă.

„Ei au fost chiar porunciți să defileze Templul și sfintele lucruri dinăuntrul lui. Li s-a ordonat să construiască altare păgâne, temple și capele, și să sacrifice acolo porci și alte animale necurate. Li s-a interzis să-și taie împrejur fii și li s-a cerut ca să se facă ei înșiși... necurați în orice fel posibil, astfel ca să uite Legea pe care Dumnezeu le-o dăduse prin Moise și să nu asculte de nici una din poruncile Lui. Pedepsa pentru nesupunerea poruncii regelui a fost moartea.

„Regele nu numai că a făcut același decret în tot imperiul, dar a angajat funcționari care să supravegheze populația

și a poruncit fiecărui oraș din Iudea să ofere sacrificii păgâne. Mulți dintre Evrei au fost gata să abandoneze Legea și să se supună acestor funcționari. Ei au pângărit țara cu răul lor, și comportarea lor i-a forțat pe Israeliti adevărați să se ascundă oriunde au putut” (1 Maccabei 1:41-53).

Pângărirea Templului

Atunci s-a întâmplat. „În a cincisprezecea zi a lunii Kislev, în anul 145” (versul 54, TEV), care corespunde cu 168/167 B.C., „au pus urâciunea pustiirii pe altarul templului” (versul 54, KJV). Acesta se pare să fi fost un altar păgân, probabil cu o imagine reprezentând pe Zeus, principalul zeu Grec, după cum ne spune 2 Maccabei 6:2 că Antiochus a pângărit templul Evreiesc, „dedicându-l zeului olimpien Zeus” (TEV). La urma urmei, pentru mintea greacă Dumnezeuul Evreilor simplu era la fel cu zeul principal al panteonului Grecesc.

Ni se spune mai departe: „Sacrificii păgâne au fost oferite în fața caselor și pe străzi. Orice cărți de Lege care au fost găsite au fost rupte și arse, și oricine a fost prins cu o copie a cărților sfinte sau care asculta de Lege urma să fie omorât din ordinul regelui. Lună după lună acești oameni răi au folosit puterile lor împotriva Israelitilor prinși în orașe. În ziua 25 a lunii aceiași oameni răi au oferit sacrificii pe altarele păgâne ridicate deasupra altarului din Templu” (1 Maccabei 1:55-59). Într-adevăr, porci, declarați necurați în legea lui Dumnezeu (Deuteronom 14:8) au fost oferiți pe propriul Lui altar.

Povestea din 1 Maccabei 1:60 continuă: „Mamele care și-au lăsat băieții să fie tăiați împrejur au fost omorâte conform cu decretul regelui. Nou născuții lor erau spânzurați de gât, și familiile lor

și acei care i-au tăiat împrejur erau omorâți” (TEV).

Totuși, oribil cum a fost, unii încă au rezistat. De fapt, 1 Maccabei 1:62-63 raportează: „Dar mulți în Israel au stat neclintiți și au decis în inimile lor să nu mănânce nimic necurat. Ei au preferat să moară decât să fie pângăriți de mâncare sau să profaneze sfântul legământ, și au murit. Mare nenorocire a venit asupra Israelului” (Noua Versiune Standardă Revizuită).

Totuși mulți din rezistență au supraviețuit. Povestea continuă cu ridicarea familiei preoțești Hasmoneane a lui Mattathia, care nu compromite cu păgânismul. Până la sfârșit, eforturile acestor patrioți și a celor care i-au urmat au fost responsabile în mare măsură pentru eventuala respingere a Sirienilor.

Împlinirea profetică de mai târziu

Acum, cu toate datele acelea ca istorie, consideră avertismentul lui Hristos despre pustiirea dezolării. Când a dat-o El, nu fusese împlinită această parte a profeției lui Daniel cu aproape 2000 de ani mai devreme, după cum am văzut? Bine-nțeles. Așa dar, profeția lui Daniel, conform cu Isus, trebuie să aibă o împlinire dublă.

Isus ne-a dezvăluit timpul pentru împlinirea finală a acestei profeții în Matei 24 când a explicat ce avea să urmeze imediat după ea: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (versurile 21-22).

Aceasta recheamă o altă parte a profeției lui Daniel,” care ne spune că în vremea sfârșitului „va fi o vreme de strâmtorare, *cum n-a mai fost de când sunt*

neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula...” (Daniel 12:1-2).

Astfel, această perioadă teribilă de încercare se întâmplă la sfârșitul epocii prezente, imediat înainte de întoarcerea lui Hristos când El va învia pe toți discipolii Săi credincioși (1 Tesaloniceni 4:15-16). Într-adevăr, lui Daniel i-a fost spus că „dela vremea când va înceta jertfa necurmată, și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile – 1290 de zile, puțin mai mult de 3 ½ de ani – vor trece până când, se pare, va avea loc învierea lui Daniel și a restului sfinților (Daniel 12:11, 13).

Învățămintele din prima împlinire

Putem afla mult despre această profeție de vreme de sfârșit din originala urâciune a pustiirii pe care a prezis-o Daniel. Antiohus Epifanes a fost un precursor al regelui din Nord din vremea sfârșitului, dictatorul mondial pe care cartea Apocalipsa îl numește „fiara.” Fără îndoială că acest conducător al vremii sfârșitului va folosi aceleași metode înșelătoare și secrete care au marcat domnia lui Antiohus, și a multora din succesorii săi, cum a fost Hitler.

Mai mult, se pare din ceea ce am văzut și alte indicații scripturale că conducătorul epocii sfârșitului, pentru a-și atinge scopurile lui, va simula oferte de pace Evreilor națiunii moderne a Israelului. Aceasta ar putea ajuta să explice de ce „regele din Sud” al epocii sfârșitului, evident un conducător Islamic, va acționa împotriva ultimei puteri a Fiarei (Daniel 11:40).

Ce alte paralele putem vedea? Parte din „dezolarea pustiirii” lui Antiohus a fost încetarea sacrificiului zilnic din templu (versul 31). Totuși, profeția lui Daniel este clară că sacrificiile vor înceta *din nou* în legătură cu „dezolarea pustiirii” care are să vină (Daniel 12:9-13). Pentru ca profeția aceasta să se împlinescă, se pare că sacrificiile vor fi instituite din nou și un altar va fi reconstruit înainte de reîntoarcerea lui Isus Hristos.

Într-o altă paralelă, Antiohus pângărește vechiul templu sfânt când a înălțat un idol zeului păgân Zeus și când a sacrificat acolo porci. Urâciunea epocii de sfârșit conține de asemenea o imagine idolatră într-un templu *nou*. Ceea ce știm cu siguranță este că în cadrul „templului lui Dumnezeu” va fi o *persoană* reală care va pretinde că este Dumnezeu încarnat.

Apostolul Pavel, în 2 Tesaloniceni 2:1-12, a prezis acest „fiu al pierzării.” Observă versurile 3-4: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. *Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.*”

Lupta continuă

Acum putem înțelege mai clar de ce lupta dintre regii din Nord și Sud se reia din nou la epoca sfârșitului (Daniel 11:40).

Versul continuă să descrie cum „La sfârșitul vremii se va război cu el [regele din Nord (miazănoapte)] regele cel de la miazăzi și se va năpusti împotriva lui regele cel de la miazănoapte, cu care de război, cu călăreți și cu multe corăbii [toate simboluri de acțiuni militare]. El va veni în țările pe care le va cotropi și le va străbate” (Biblia Ortodoxă Română).

Este clar că la sfârșitul vremii un alt tur de mari tulburări va înghiți Orientul Mijlociu, numai că de data aceasta va fi cu mult mai rău decât orice s-a văzut mai înainte.

Hristos va distruge această figură religioasă la a doua lui venire (versurile 5-8), dar nu mai înainte ca mulți să fi fost înșelați „cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase” (versurile 9-12).

De asemenea, așa cum originala dezolare a pustiirii a marcat începutul unei perioade de nenorocire și oroare fără paralel, tot așa ultima va începe o perioadă de cea mai mare oroare din totdeauna, sosirea Marii Tribulații.

Putem fi recunoscători că Dumnezeu a promis să trimită pe Fiul Său înapoi pe pământ să salveze omenirea dela anihilarea proprie prin sosirea acestei perioade teribile de înșelăciune și distrugere de masse. Putem de asemenea să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru minunatele exemple a celor care au stat neclintiți – care nu ar compromite cu calea lui Dumnezeu – și extraordinara speranță a reîntoarcerii lui Hristos, învierea la viața veșnică și la stabilirea Împărăției Sale glorioase pe pământ.

Într-adevăr, în timp ce evenimentele lumii se apropie din ce în ce mai mult de împlinirea acestor profeții, să ne tragem mai aproape de Dumnezeu în credință, având încredere în El să ne treacă chiar și prin cele mai rele momente, știind că nu suntem lăsați fără preștiința care să ne ajute să înțelegem mai bine evenimentele epocii de sfârșit.

Și din nou, împlinirea acestei profeții nu ar fi fost posibilă decât după căderea Imperiului Otoman și împărțirea, acelor teritorii arabe care au făcut parte din el în diferitele națiuni ale Orientului Mijlociu de azi.

Din capitolul 3 al acestei broșuri am văzut că expresia „Regele de la Nord [miazănoapte] s-a aplicat în vechime dinastiei Seleucide din Siria, în timp ce „Regele de la Sud [miazăzi] s-a referit la dinastia Ptolemaică din Egipt. Dar la cine s-ar putea referi aceste nume în epoca noastră sau în vremea sfârșitului? Este îndoielnic că ele s-ar putea referi din nou la Siria și Egipt, așa cum sunt ele acum surori națiuni Arabe și Islamice. De asemenea, în timp ce ele sunt relativ puternice după standardele regionale, nici una nu are în momentul acesta puterea militară pentru a împlini profeția aceasta.

După cum s-a observat deja, Roma a înghițit Siria și a devenit regatul de Nord după aceea. Dar nu a căzut și Roma în vremurile antice?

Parte din cheia înțelegerii acestui pasaj este realizarea că la centrul acestei profeții este Țara Sfântă și Ierusalemul, pământul istoric dat copiilor lui Israel. „Regii” referiți aici sunt conducători puternici care vor veni din regiunile de la nord și de la sud și se vor lupta pentru controlul regiunii, călcând totul în picioare peste toată Iudea.

Cu un secol în urmă nimeni nu ar fi putut înțelege multe din profețiile referitoare la partea aceasta a lumii pentru că Imperiul Otoman guverna peste locurile ocupate acum de principalii adversari ai conflictului din Orient. Faptul acesta ne ajută să înțelegem cuvintele lui Dumnezeu din Daniel la sfârșitul cărții lui profetice: „Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului” (Daniel 12:9). Ar fi fost imposibil pentru Daniel, trăind în al șaselea secol B.C., să fi înțeles schimbările uimitoare care aveau să conducă la situația complexă de astăzi în Orientul Mijlociu.

Întocmai cum statele moderne ale Israelului, Egipt, Irac și Siria nu au existat acum un secol, tot așa în momentul acesta ultimii regi din Nord și din Sud nu au apărut – încă. Dar Biblia ne ajută să înțelegem la ce să ne așteptăm.

Citim în cărțile profetice ale lui Daniel și Apocalipsa că o altă supra putere globală se va ridica la sfârșitul acestui veac. Putem găsi mai multe amănunte ale acestei puteri de sfârșit de veac în Apocalipsa 17. Tot așa cum a văzut Daniel diferite fiare care au reprezentat puterile dominante ce aveau să vină, tot așa a văzut apostolul Ioan o vedenie a unei alte fiare care avea să domine lumea chiar la sfârșitul vremii (versul 3).

Cele zece coarne la care se referă aici, după cum un înger i-a explicat lui Ioan, reprezintă zece conducători care vor primi puterea pentru „o oră” – simbolic pentru un scurt timp – cu un singur conducător care se va numi de asemenea „fiara” (Apocalipsa 17:12-13). Observă timpul acestor evenimente: „Ei se vor război cu Mielul [Isus Hristos care se reîntoarce] ; dar Mielul îi va birui...”(versul 14). Profeția aceasta, atunci, este pentru viitor, și conduce exact la reîntoarcerea lui Isus Hristos pe pământ.

Dar aceștia nu sunt singurii jucători semnificativi a vremii de sfârșit. Un conducător religios simbolizat ca având „două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur” (Apocalipsa 13:11) va juca de asemenea un rol preeminent în această uniune a națiunilor de sfârșit de veac. Isus Hristos este adevăratul Miel al lui Dumnezeu (Ioan 1:29, 36; Apocalipsa 5:8-9; 19:7-9), astfel conducătorul acesta religios va pretinde că este Creștin. Dar el este în realitate al Satanei, „balaurul cel mare...acela care înșeală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9).

„Fiara” referită în Apocalipsa 17 este o continuare a celor patru fiare a lui Daniel 7. După cum am văzut mai devreme, Daniel, în timp ce era în captivitate în Babilon, a

înregistrat viziunea cu „cele patru fiare mari” (versul 3), imperii păgâne care vor domina Orientul Mijlociu și vor avea un impact major asupra poporului lui Dumnezeu. Imperiile au fost, în ordine cronologică, Imperiul Babilonian, Imperiul Medo-Persian, Imperiul Grec al lui Alexandru cel Mare și Imperiul Roman.

Încercările de a reînvia Imperiul Roman vor reuși dramatic în epoca sfârșitului. În vremea aceea, un imperiu succesori este profesat să restaureze unitatea Europeană pe care Roma a realizat-o mai întâi cu mai mult de 2000 de ani în urmă. Imperiul acesta urmează să ne conducă drept în reînțoarcerea lui Hristos și stabilirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ (versurile 9-14).

Pentru că a patra fiară descrisă în Daniel 7 există la vremea reînțoarcerii lui Isus Hristos, și pentru că același lucru este adevărat pentru fiara văzută de Ioan în Apocalipsa 17, ambele profeții vorbesc de o reînviere a Imperiului Roman la sfârșitul epocii. Aceasta este cealaltă cheie a înțelegerii profeției. Imperiile din Nord și din Sud, înseamnă puteri succesive. Roma a luat stăpânire peste Siria. Și Roma a căzut într-adevăr. Dar Imperiul Roman a fost reînviat în multe forme de-a lungul secolelor. Și încă va rămânea o reînviere finală.

Această înviere finală a Imperiului Roman, la fel ca și imperiul original, va fi centrat în Europa. Se pare că poate fi văzut astăzi în formă de embrion ca Uniunea Europeană. Aceasta nu înseamnă că toate națiunile curente în Uniunea Europeană vor face parte din configurația finală, dar acelea care aleg să participe se vor combina să formeze o forță militară puternică ce se va amesteca ea însăși în treburile Orientului Mijlociu.

Acest rege din Nord a sfârșitului epocii de care se vorbește în Daniel 11, atunci, pare să fie un conducător final al epocii de sfârșit, a unei supra puteri centrată în Europa, aceeași numită „fiara” din Apocalipsa 17.

Profeția unei confederații Arabe

Psalmul 83 conține o profeție interesantă a multor națiuni din Orientul Mijlociu care se par să fie încă neimplinită și este posibil să se lege cu evenimentele epocii de sfârșit. Dacă este așa, prezice confederație de națiuni Arabe care sunt hotărâte să elimine Israelul.

„Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă, și cei ce Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicieșug împotriva poporului Tău, și se sfātuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. „Veniți”, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!” Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom și Ismaeliții, Moabul și Hagareniții, Ghebal, Amon, Amalec, Filistenii cu locuitorii Tirului. Asiria se unește și ea cu ei, și își împrumută brațul ei copiilor lui Lot” (versurile 2-8).

Numele acestea biblice au semnificație când înțelegem regiunea și popoarele la care se referă această profeție. *Edom* include Palestinenii și unii dintre Turci. *Ismaeliții*, descendenții din Ismael, sunt mulți dintre popoarele Arabe prin tot

Orientul Mijlociu și Africa de Nord. *Moab* este regiunea Iordanului central. *Hagareniții* se pare că se referă la descendenții din Hagar, mama lui Ismael.

Ghebal, însemnând „munte” sau „hotar,” este egalat în mod obișnuit cu orașul Phenician Byblos, modernul Jubayl în Lebanon. *Amon* se referă la Iordanul de nord, lângă Amman, capitala (care primește numele ei dela Amon). *Amalec* se pare că se referă la o ramură a Palestinenilor Edomiți. *Filistia* este regiunea din jurul a ceea ce este cunoscut astăzi ca Gaza Strip. Vechiul *Tir* a fost un oraș-stat principal în sudul Lebanonului de-a lungul coastei Mediteraneane. *Asiria* se pare că se referă etnic la locuitorii Europei centrale care au migrat acolo cu multe secole în urmă, în timp ce Asiria geografică se află unde astăzi este nordul Iracului. *Copii lui Lot* se referă la Moab și Amon – din nou, regiuni ale Iordanului modern de azi.

Unitatea Arabă a fost pentru mult timp iluzorie, dar încet un scop comun aduce împreună diferitele popoare ale lumii Arabe. Scopul acesta comun este dorința de a distruge națiunea

Israelului și susținătorul ei principal, Statele Unite ale Americii, împreună cu cultura liberală

Occidentală, percepută de mult timp ca o amenințare a modului de viață Musulman.

Ultimul rege din Sud

Dar despre regele din Sud? Pentru a înțelege cine ar mai putea fi acesta, trebuie mai întâi să avem puțină înțelegere a istoriei și modului de gândire al oamenilor din regiunea aceasta.

În mentalitatea islamică, lumea este împărțită în două sfere, *dar al-Islam*, însemnând „țara Islamului” și *dar al-harb*, însemnând „țara infidelului” sau „țara luptei.” Coranul învață că Allah „a trimis pe profetul său [Muhammad] cu ghidare și credință adevărată, astfel că el se va ridica peste toate celelalte religii, oricât de mult le-ar displăce idolatriilor” (Surah 61:9, Traducerea Dawood). Un aspect fundamental al învățăturii Islamice este că Islamul trebuie ca eventual să devină religia dominantă a întregii lumi.

Amintește-ți de asemenea că visul poporului Arab este unitatea arabă. Triburile războinice ale Arabiei au fost unificate mai întâi de Muhammad printr-o religie nouă; Islamul. Ummahul, comunitatea Islamică, a fost un vis constant de-a lungul secolelor. Pentru 750 de ani, fiii lui Ismail nu au fost uniți. Numai în ultimii 50 de ani au fost ei independenți de controlul străin. Visul încă există neîmplinit.

Pentru un timp, după revoluția din 1952 din Egipt, Președintele Nasser a fost inspirația pentru unitatea Arabă și mulți au crezut că el avea să o aducă. Mai recent Saddam Hussein, a crezut același lucru, dorind să unească lumea arabă contra Statelor Unite și a Israelului.

Ducându-ne și mai departe în timp, Muhammad Ahmed ibn el Sayed al Sudanului (1844-1885) s-a proclamat pe sine drept Islamicul mesia, mahdi („cel ghidat divin”) care au uni musulmanii și i-ar înfrânge pe necredincioși. El nu a reușit în misiunea sa, dar a avut mai mare succes în unificarea arabilor decât au avut-o conducătorii seculari. Trebuie să observăm, de asemenea, că mulți musulmani cred că un alt Muhdi este profesat să vină într-un timp tumultuos, să restaureze credința Islamică și să asigure victoria finală asupra celorlalte religii.

În timpuri mai curente, Osama bin Laden, a devenit spiritualul succesori al mahdiului Sudanese și a obținut succes considerabil în unirea Musulmanilor împotriva Occidentului. Oriunde te-ai duce în lumea Islamică, Bin Laden este eroul popular, dându-le speranță în victoria finală.

Așa cum discipolii lui Mohammed au adus căderea a două mari imperii, Bizantium și Persia, tot așa Osama bin Laden și aderenții lui au dorit să doboare două supra puteri ale epocii noastre. Una, Uniunea Sovietică, s-a dizolvat în 1991 – căderea ei fiind datorată în mare parte rebelilor Afgani, conduși de bin Laden, care a învins pe Sovietici în Afganistan.

11 Septembrie a arătat cât de vulnerabilă la terorism este a doua supra putere, Statele Unite. Avertizări repetate din Washington au făcut-o foarte clar că țara rămâne vulnerabilă unor atacuri teroriste chiar mai dezastruoase ca primul.

Acest rege al epocii de sfârșit din Sud se va ridica să sfideze Occidentul, lovind împotriva regelui din Nord. Oricine ar mai fi acest rege din Sud al epocii de sfârșit – fie o figură populară asemănătoare cu Osama bin Laden, un conducător politic așa cum au fost Gamal Abdel Nasser și Saddam Hussein, o figură religioasă așa ca Ayatollah Khomeini sau proorocitul muhdi care încă are să vină – *cineva* se va angaja în acest conflict final împotriva

Occidentului – posibil într-o altă încercare să aducă mult căutata unificare Arabă și Islamică. Fără voie vor lansa în mișcare o cascadă de evenimente care vor conduce la un măcel inimaginabil mai înainte ca Hristos să intervină și să o oprească.

Războiul Culminant al Orientului Mijlociu se desfășoară

Întorcându-ne la Daniel 11:40, vedem că forțele acestor conducători ai vremii sfârșitului, regii din Nord și din Sud, se vor încleșta: „La vremea sfârșitului, împăratul dela miazăzi se va împunge cu el. Și împăratul dela miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți, și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca.”

Cuvântul „împunge” este tradus din ebraicul *nagachi*, care poate însemna fie „a împunge” fie „a ataca.” Este folosit la un taur sau un cerb atacând cu coarnele sale. Figurativ asta înseamnă „război împotriva.” Forma pe care o va lua această acțiune nu este descrisă.

Ceea ce este evident, totuși, este că acest conducător al epocii de sfârșit din Sud va ataca nordul într-o manieră că va necesita o invazie militară majoră a Orientului Mijlociu. Considerând modurile în care Islamul a atacat puterile Occidentale în ultimii ani, ceva asemănător cu o serie de atacuri majore contra unor ținte Europene ar putea fi „împunsul” referit aici. Din momentul acesta mai departe, regele din sud nu mai este menționat specific în Scripturi.

Acelaș capitol arată că regele din Nord, puterea „Fiarei” centrată în Europa, va fi victorios, în timp ce invadează Țara Sfântă și va răsturna multe țări. (versul 41). Între ele fiind Egiptul, și pe Libieni și Etiopieni (înțelege că numele acestea biblice nu trebuie să fie precis identice cu granițele naționale de astăzi, deși regiunile vor fi aceleași).

Prima și a doua calamitate

Totuși, „niște zvonuri, venite dela răsărit și dela miazănoapte, îl vor înspăimânta, și atunci va porni cu o mare mânie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți” (versul 44). Acțiunile acestea ale regelui din Nord al epocii de sfârșit se par să fie asociate cu a cincea trompetă sau „prima calamitate” a Apocalipsei 9:1-11, pentru că atât forțele care aduc prima calamitate cât și puterea de sfârșit de veac a Fiarei sunt descrise ca ieșind afară din groapa fără fund (versurile 1-2; Apocalipsa 11:7; 17:8). Pentru mai multe amănunte cere, sau coboară depe Internet, broșura gratuită *Cartea Apocalipsa Dezvăluită*.

La vremea când cartea Apocalipsa a fost scrisă, hotarul de est al Imperiului Roman era fluviul Eufrat, care începe în Turcia, împarte în două Siria și Iracul înainte de a se vărsa în golful Persic. Țările la care se referă ultimele versuri ale lui Daniel 11 sunt toate cu mult mai la vest de acest râu. Totuși, în evenimentele de sfârșit de veac proorocite în Apocalipsă râul acesta este o demarcare geografică semnificativă.

Observă Apocalipsa 9:13-16: „Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri, cari sunt legați la râul cel mare Eufrat!” Și cei patru îngeri, cari stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni. Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul.”

Aici avem a șasea trompetă, (și a doua calamitate) identificată ca o armată masivă de 200 de milioane de oameni „dezlegată să omoare o treime din omenire.” Este clar că vorbim despre încleștări masive dintre Occident (sub forma forțelor regelui dela Nord) și o armată masivă din regiunile de-a lungul și dincolo de râul Eufrat.

Amenințat de o prezență militară străină majoră, care a invadat Nordul Africii și Israelul modern, forța aceasta militară se combină să se lupte împotriva ei.

Ce națiuni se vor aduna pentru a forma asemenea armate mari? Două posibilități se par posibile în climatul geo-politic de azi – sau o combinație a lor.

Prezența forțelor ne Islamice (infidele) pe teritoriul Islamic a fost o sursă de nemulțumire în regiune din timpul Cruciadelor, 1000 de ani în urmă. Prezența în Orientul Mijlociu a forțelor Imperiului Roman reînviat – proorocita putere a Fiarei, un succesor spiritual al Cruciadelor – fără îndoială va stârni încă odată sentimentele Islamice.

Este posibil deci, ca armata aceasta masivă, este o forță Islamică multinațională formată din unele sau toate țările Islamice, la nord și est de Eufrat. Aceasta ar include națiuni ca: Turcia, Siria, Irac, Iran, Pakistan, Afganistan, și chiar participanți din India (cu cea mai mare populație musulmană din lume după Indonesia, deși cei mai mulți din cetățeni ei sunt hindu).

Mai departe la nord și est de Țara Sfântă sunt națiunile islamice relativ noi care s-au născut după căderea Uniunii Sovietice – Azerbaidjan, Turkmenistan, Tajikistan, Kazahstan, Uzbekistan și Kyrgystan. Populația musulmană a lumii numără acum 1.3 bilioane, cei mai mulți fiind în această regiune generală geografică.

O altă posibilitate pentru forțele acestea include Rusia și China, două puteri principale ale lumii, care adesea au interese comune, împreună cu aliații lor și alte națiuni din Orientul Îndepărtat. O amenințare a petrolului din golful Persic, reală sau imaginară, ar putea provoca la acțiune aceste națiuni. China, cu o populație de peste 1.3 bilioane, ar putea cu siguranță produce o forță militară masivă, și Rusia cu tehnologia armelor moderne, încă ar putea forma o forță militară formidabilă.

În plus, este posibil ca toate forțele acestea să vie împreună pentru un scurt timp, înfricoșate de puterea și prezența militară crescută a regelui din Nord. Într-adevăr, legături defensive și economice există deja între Rusia și China și unele națiuni musulmane din Asia Centrală și Orientul Mijlociu.

Pregătind scena pentru Armagedon

Mai târziu, ca parte din lanțul de evenimente care urmează sunatul celei de șaptea trompete în Apocalipsa 11:15, găsim râul Eufrat menționat din nou. „Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților, cari au să vină din Răsărit” (Apocalipsa 16:12).

Cine sunt forțele acestea și conducătorii lor nu este menționat explicit, știm numai că vor veni dela răsărit de râul Eufrat. La fel cu armata de 200 de milioane de mai devreme, se pare că și forța aceasta este în principal fie din lumea musulmană, fie din China și/sau Rusia și aliații lor. Sau, de asemenea, s-ar putea să fie o combinație a unora sau toate națiunile acestea. De fapt, s-ar putea să fie acelaș bloc de putere generală din Apocalipsa 9, deși, acesta fiind un episod diferit, nu ar trebui să fie.

Contribuind la conflictul acesta, „Acestea sunt duhuri de draci, cari fac semne nemaipomenite, și cari se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul

zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon” (versurile 14-16).

Până la urmă se pare că nu contează care țări sunt amestecate în războiul acesta mondial în ce moment în timp, pentru că în final, Apocalipsa 16:14 ne spune că „împărații pământului întreg” se vor aduna în Orientul Mijlociu pentru o bătălie finală. Astfel, pare posibil ca toate din puterile Orientale menționate mai înainte să fie angajate în conflict la un anumit moment.

Într-adevăr, oricum le considerăm, virtual toate forțele militare rămase, vor fi atrase în acest maelstrom de distrugere într-o oarecare măsură, întocmai cum s-a întâmplat în cele două războaie mondiale ale secolului XX. Și totuși, ironic, acesta tot este parte din Planul lui Dumnezeu și absolut necesar pentru ca pacea să fie stabilită în regiunea aceasta ruptă de război.

Ce să fac eu?

Înregistrarea Biblică a profeției este lungă și precisă. Nici un vizionar omenesc nu ar fi putut să prezică ridicarea și căderea împărațiilor, conducătorilor și popoarelor pe care le găsim în Biblie.

„Eu sunt Dumnezeu,” declară El „și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare...” (Isaia 46:9-10). Singurul Dumnezeu poate prezice viitorul – și atunci să-l facă să se întâmple întocmai.

Dar *dece* ne dezvăluie Dumnezeu viitorul? *Dece* ne spune El ceea ce are să vină?

Un motiv foarte important este ca noi să vedem nevoia să ne schimbăm. Dumnezeu ne dezvăluie viitorul, pentru ca fiecare dintre noi, individual, să ne putem pocăi personal – să ne schimbăm modul nostru de viață și să începem să trăim așa cum ne spune El nouă – să evităm suferința judecării lui Dumnezeu asupra lumii, pe măsură ce aceste evenimente profetice se împlinesc. El ne spune ce are să vină să ne motiveze să facem schimbările pe care avem nevoie să facem în viețile noastre atât personal cât și național.

Rugămintele lui Dumnezeu pentru Israelul și Iuda din antichitate sunt dezvăluitoare. El l-a trimis pe profetul Ezechiel cu apel din inimă: „Spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă dela calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă dela calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți ...?” (Ezechiel 33:11).

Dumnezeu nu dorește să pedepsească pe nimeni. Dar, ca orice părinte iubitor, El știe că uneori avem nevoie de o lecție dureroasă în disciplină pentru a preveni dureri și suferințe și mai mari mai târziu.

El ne-a dat legi, rezumate în Cele Zece Porunci, care ne aduc mari binecuvântări dacă le ascultăm – pentru că ele ne învață un mod de viață care arată dragoste pentru El și pentru om (Matei 22:37-40). Legile acestea de asemenea au consecințe când nu le băgăm în seamă sau nu le ascultăm. Când le încălcăm, ele inevitabil aduc rezultate dureroase, și în consecință ne *distrug pe noi*. Trist, puțini sunt dispuși ca, umili, să se supună lui Dumnezeu și să-I permită să-I învețe lecția aceasta.

Prin întregul Său Cuvânt, Dumnezeu dezvăluie evenimente și

condiții care vor înghiți lumea în vremea sfârșitului. În Marcu 13 Isus îi avertizează pe discipolii Săi de trei ori că ei trebuie să fie vigilenți la tendințele care vor precede reîntoarcerea Sa și să nu fie prinși nepregătiți spiritual: „Luați seama,” le spune El, „vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea” (versul 33, compară cu versurile 35, 37): Unul dintre motivele pentru care am distribuit gratuit broșura aceasta este ca lumea să poată recunoaște evenimentele acestea pe măsură ce încep să se desfășoare.

Aproape de sfârșitul Cărții lui Daniel este avertismentul că perioada precedând reîntoarcerea lui Hristos va fi „o vreme de strâmtorare, *cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta*” (Daniel 12:1). Întreaga omenire va fi copleșită de un dezastru fără precedent după altul și după altul.

Observă propria descriere a lui Hristos a timpului conducând la reîntoarcerea Sa: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24:21-22). Epoca aceasta va fi atât de periculoasă, ne avertizează El, că *omenirea va fi în pericol de extincție*. Considerând cât sunt de precise profețiile Bibliei, *aceasta ar trebui cu siguranță să ne atragă atenția*.

Profețiile lui Dumnezeu sunt sigure. El a prezis declinul și căderea multor națiuni pentru păcatele lor – inclusiv multe națiuni și oameni conducători ai zilelor noastre. Dar despre tine? Vei fi și tu printre ei?

Observă de asemenea în avertismentul lui Isus al veștilor bune că, „din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate,” anihilarea totală nu va avea loc. Aceștia sunt cei puțini care cred cu

adevărat în Dumnezeu și au curajul, credința și bunăvoința de a acționa în credința aceea. Ei sunt cu adevărat gata să se pocăiască – să-și schimbe viețile, să se predea lui Dumnezeu, să renunțe la tot, dacă este nevoie, ca umili să se supună Lui și să urmeze un Dumnezeu care le-a promis totul în schimb.

În cea mai remarcabilă carte de profeție din Biblie El îi asigură, „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu” (Apocalipsa 21:7). Ce promisiune plină de dragoste dela Creatorul al tuturor lucrurilor!

Aceeași carte se încheie cu o scripă a viitorului de necrezut pe care Dumnezeu îl are pregătit pentru cei care sunt voitori să facă acea alegere – un viitor care include trăind pentru totdeauna cu El și cu Fiul Său, Isus Hristos, ca parte din familia Sa nemuritoare în Împărăția lui Dumnezeu. El dorește ca și tu să ai parte din acel viitor extraordinar!

De asemenea nu trebuie să uităm promisiunea lui Dumnezeu să protejeze pe poporul Său în această epocă de tulburări globale crescânde. În Apocalipsa 3:10 El ne asigură „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.” Dumnezeu intenționează ce zice. Și cine sunt acei pe care îi consideră poporul Său? Apocalipsa îi identifică ca acei care sunt credincioși și „cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.”

Dacă tu crezi că Dumnezeu există în realitate și prezice viitorul în Cuvântul Său, fapte dovedite clar în broșura aceasta celor care sunt dispuși să le accepte – ești tu dispus să-ți modifici viața conform celor dezvăluite în Cuvântul Său? Ești tu, cum a spus Hristos în Luca 4:4, dispus

...să trăiești cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

Dacă vrei să afli semnificația adevăratei pocăiri, primitul Duhului lui Dumnezeu și cum să ții poruncile lui Dumnezeu, cere sau coboară de pe Internet broșurile noastre gratuite *Care este destinul tău? Transformându-ți viața: Procesul de convertire, Cele Zece Porunci*. De asemeni cere sau coboară celelalte broșuri despre profeția Biblică – *Evanghelia Împărăției, Trăim noi în vremea sfârșitului? Cartea Apocalipsă Dezvăluită, Tu poți înțelege profeția Biblică și Statele Unite și Marea Britanie în profeția Biblică* – pentru a înțelege mai bine ce ne dezvăluie Dumnezeu despre viitor și Împărăția Lui.

Citește fiecare număr al revistei *Vești Bune* și scrisoarea de noutăți gratuită *World News & Prophecy* pentru a înțelege noutățile lumii în lumina profeției Biblice. Cere de asemenea *Cursul de Studiu al Bibliei*, cu lecții lunare purtându-

te prin temele și învățăturile majore ale Bibliei. Toate sunt gratuite dela oricare din oficiile noastre de pe lista dela pagina 62 și dela locul nostru de Internet www.gnmagazine.org.

Tensiunile continuă să fie construite în Orientul Mijlociu și este numai o chestiune de timp înainte ca evenimentele acestea proorocite de mult să explodeze pentru a șoca întreaga omenire. Dar tu poți găsi reasigurare și speranță în vremurile acestea periculoase și tulburătoare – dacă ești dispus nu numai să crezi dar să iei și acțiune bazată pe credința aceasta.

După cum a sfătuit Isaia 55:6-7: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-l, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.”

Intervenția lui Hristos salvează omenirea.

Toate manevrarea, distrugerea și devastarea aceasta – care iau viețile a cel puțin o treime din rasa omenească (Apocalipsa 9:15, 18) – este preludiul venirii a doua a lui Isus Hristos. El s-a întors să salveze omenirea dela ultimul conflict cataclismic care nu ar lăsa altfel supraviețuitori omenești. După cum a spus El despre vremea imediat înaintea venirii Lui pe pământ, „*dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa...*” (Matei 24:22).

Dar la întoarcerea Lui, popoarele lumii nu Îl vor accepta automat. După cum am văzut mai devreme, 10 regi aliați cu Fiara se vor lupta contra Lui (Apocalipsa 17:14).

Apocalipsa 16:16 ne spune că armatele se vor aduna „în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.” *Armaghedon* este forma greacă a cuvântului evreiesc *Har Megiddon*, însemnând munții sau dealurile dela Megiddo, un oraș vechi aproape 55 de mile nord de Ierusalem și 15 mile înăuntru dela Marea Mediteraneană. Privește peste valea lui Jezreel sau Esdraelon, o câmpie largă întinsă.

Totuși bătălia finală nu va avea loc aici. În loc, se pare că acesta va fi locul final de pornire al armatelor care se vor lupta contra lui Isus Hristos. Bătălia însăși va avea loc în Valea lui Iosafat, lângă Ierusalem, după cum este profesat în Joel 3 „Căci iată că în zilele acelea și în vremile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalemului, voi strânge pe toate neamurile, și le voi pogori în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea...Grăbiți-vă și veniți, toate neamurile de primprejur, și strângeți-vă!

...Căci acolo voi ședeți să judecați toate neamurile de primprejur” (Joel 3:1-2, 11-12). *Iosafat* chiar și înseamnă „Judecata Eternului.”

Apocalipsa 19:11-16 descrie ce se va întâmpla după aceea: „Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești...” Aceasta este o descriere a lui Isus Hristos care se reîntoarce, care acum va executa judecata lui Dumnezeu asupra unei lumi răzvrătită și plină de păcate și asupra acelor care Îi rezistă cu forța.

Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.” Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in suptire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea...Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.”

Câteva versuri descriu ce se va întâmpla cu forțele adunate ca să se lupte cu Isus la reîntoarcerea Sa (versurile 17-18, 21; Zaharia 14:12). Dar, la fel ca toată rezistența contra planului și scopului lui Dumnezeu, se va dovedi inutilă.

Pace în sfârșit

După atât de multă moarte și distrugere, și secole de război și tulburări în Orientul Mijlociu, închipuieste-ți ce diferență va fi cu venirea a doua a lui Isus Hristos.

Evrei, Creștini și Musulmani nu numai că vor avea un strămoș spiritual comun în Avraam; aderenți celor trei religii așteaptă, în feluri diferite, un Mesia.

Numai după ce adevăratul Mesia vine, vor putea toate trei să trăiască în adevărată armonie. Lipsite de diferențe religioase și în sfârșit înțelegând și apreciind legăturile de sânge dintre ei, vor putea să lucreze împreună să rezolve diferențele sub Isus Hristos.

Hagai 2:6-7 proorocește despre epoca aceasta: „Încă puțină vreme, și voi clătina încă odată cerurile și pământul, marea și uscatul; voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni...” „Comorile Tutoare Neamurilor” este Mesia cel promis, speranța celor trei credințe.

Descris ca „Prințul Păcii” în Isaia 9:6, Isus Hristos va stabili guvernul Lui pe pământ cu capitala la Ierusalim: „În vremile de pe urmă, muntele [simbol profetic al guvernului] Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte [peste toate guvernele lumii], se va înălța deasupra dealurilor [peste toate guvernele lumii], și popoarele vor veni grămadă la el. Neamurile se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului” (Mica 4:1-2).

Toți copiii lui Avraam – Arab, Evreu și Israelit, la fel – împreună cu toții locuitorii pământului vor avea ocazia atunci să învețe adevărul lui Dumnezeu și să primească darul Lui al mântuirii. Nu vor mai fi la război, dar acum vor fi aliați, cooperând împreună într-un spirit de pace și frăție, toți recunoscând pe adevăratul Dumnezeu și trăind conform cu căile Lui, cu toții primind binecuvântările Lui (Isaia 19:20-25). Pentru o mai bună înțelegere a acestui timp și cum de s-a ajuns la el până la urmă, cere sau coboar-o de pe Internet broșura gratuită *Evanghelia Împărăției*.

Satana Diavolul, instigatorul la atâta război și suferință și influențe nevăzute înapoia culiselor, va fi legat și încuiat, astfel că nu va mai putea să înșele și să asuprească națiunile.

(Apocalipsa 12:9; 20:1-3). Pentru a descoperi mai multe despre creatura aceasta rea și influența ei, cere sau coboară depe Internet *Există cu adevărat un diavol?*

Sub conducerea dreaptă a lui Hristos, pace și nu război, va veni în țara aceasta mult suferindă. „El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare; nici un neam nu va mai trage sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța să facă război; ci fiecare va locui supt vița lui și supt smochinul lui, și nimeni nu-l va mai turbura. Căci gura Domnului oștirilor a vorbit” (Mica 4:3-4).

Ierusalitul răvășit de teroare nu va mai fi înfricoșat: „Așa vorbește Domnul: „Mă întorc iarăș în Sion, și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalitului. Ierusalitul se va chema: „Cetatea cea credincioasă,” și muntele Domnului oștirilor se va chema: „Muntele cel sfânt.” Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iarăș, vor șede pe ulițele Ierusalitului bătrâni și femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din pricina marelui lor număr de zile. Ulițele cetății vor fi pline de băieți și fete, cari se vor juca pe ulițe” (Zaharia 8:3-5).

Zaharia 14:8-9 adaugă la tabloul acesta al unui minunat, glorios viitor: „În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim...Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume.”

În sfârșit, dincolo de întuneric și posomorâre, după mii de ani de război și munci, în sfârșit omenirea va vedea pace în Ierusalim și prin toată țara pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam acum 4000 de ani – o pace care se va extinde peste întreg Orientul Mijlociu și care eventual se va extinde peste toată lumea.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978

Statele Unite: United Church of God

P.O. Box 541027

Cincinnati, Ohio 45254-1027

Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795

Web site: www.gnmagazine.org

E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada

Box 144, Station D

Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada

Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779

Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God

P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas

Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France

127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:

Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027

Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.

Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795

E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God

P.O. Box 705

Watford, Herts, WD 19 6FZ, England

Phone: 020-8386-8467 Fax:01257-453978

Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France

127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:

Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten

Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany

Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La Buona Notizia, Chiesa de Dio Unita

Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy

Phone: (+39) 338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26

Web site: www.labuonanotizia.org

E-mail: redazione@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka

P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ, England

AFRICA

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Africa de Sud: United Church of God, Southern Africa

P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa

Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia and Malawi: United Church of God

P.O. Box 3393, Paulington, Mutare, Zambia

E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia

GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia

Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202

Fax: 07-55-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God

P.O. Box 11081,

Laucala Beach state, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God

P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand

Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840

DCCPO, 8000 Davao City, Philippines

Phone and Fax: +63-82 241 0150

Cell/text: +63-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga

P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God

P.O. Box 541027

Cincinnati, OH 45254 - 1027

Phone: (513) 576-9796 Fax: (5 13) 576-9795

Web site: www.ucg.org

E-mail: info@ucg.org

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association]

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, a.d. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Însărcinarea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărțăm cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărțăm modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia, care în mod sincer, caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru coborârea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .